

BUBBLAD

NUMMER 4 - APRIL 2023

TIMO VAN LIEROP
(THE (E)) OH SEES
STERRE VAN DER TAK
THE SUPER SOAKERS
THE COVIDS

AAN DIT BUKBLAD WERKTEN MEE:

Teis Albers (fotografie)

Roel van Berloo (redactie)

Tarek Beshta (redactie en typografie koppen)

Mark Olijslagers (redactie, opmaak en tekst)

Edwin Timmers (redactie, tekst en eindredactie)

Stijn van Vleuten (redactie)

Louie Barkov (illustraties)

Max Rovers (gedicht)

André Steenbergen (tekst)

ATTAK – Graphics (artwork)

IN NAUWE SAMENWERKING MET BOTTOM SHELF RECORDS.

OPLAGE: 250 EXEMPLAREN.

Contact: info@bukblad.nl

Website: www.bukblad.nl

**BOTTOM SHELF
RECORDS**

DOE HET LEKKER ZELF

“Als ik jou was, zou ik het zus en zo doen.” Iedereen krijgt wel eens ongevraagd advies. Probleem is dat de ander jou niet is. De beste manier om met dergelijk advies om te gaan is ‘ja’ knikken en ‘nee’ doen. Sommige adviseurs doorzien die strategie en reageren dan gepikeerd met: “Nou, dan doe je het toch lekker zelf.” Zowaar het beste ongevraagde advies dat je kunt krijgen.

Ooit wilde ik een plaat trespa (geperste papierpulp met een laagje kunststof) doormidden zagen. Bij de doe-het-zelfzaak vroeg ik om advies. Welke zaag moet ik gebruiken? Ze verkochten me uiteindelijk een speciaal zaagblad voor in de decoupeerzaag. Het ding zou als een mes door de boter door het trespa glijden. Het werd een slachtpartij. Het zaagblad verbrandde en de zaagsnede zag er niet uit. Gefrustreerd trok ik een botte handzaag van de muur en wierp me als een wildeman op het trespa. Het resultaat was verbluffend. Trespa zaag je met een botte handzaag. Toeval, ik geef het toe, maar van toeval wordt het niet per se slechter. Niet alles wat ik onder handen neem loopt trouwens goed af. Daarover een andere keer. Op mijn gitaar speelde ik een vol G-akkoord na een vol E-akkoord. Een goed onderlegde, gitaarspelende vriend zag me dat doen en greep in. Hij trok mijn middelvinger van de derde snaar terwijl ik de volle E speelde. “Tegen de G moet je een E-mineur spelen,” zei hij. Ik knikte ‘ja’ en deed ‘nee’. Afkeurend schudde hij zijn hoofd, maar ik had een liedje en hij niet. De mensen die in bukblad voorbij komen doen het lekker zelf. Met mooi resultaat. Ze hoeven geen huis te bouwen, dus het mag gammel zijn. En juist als het gammel mag zijn, kan het resultaat staan als een huis, zoals de liedjes van Timo. Muziek en andere kunsten zitten niet om advies verlegen. Redactielid Mark riep de hulp in van AI (artificial intelligence) en kwam van een koude kermis thuis. Het verslag van zijn experiment mag er dan weer wel zijn. André Steenbergen benaderde ons met tips voor onderwerpen in bukblad. Op ons verzoek ging hij zelf met een van die onderwerpen aan de slag. Het resultaat smaakt naar meer. Hetzelfde geldt voor de bijdragen van Louie Barkov, die op goed geluk bij ons aanklopte. De buttons komen uit de werkplaats van Jeroen Vedder; alweer een fraai voorbeeld van een geslaagd een-tweetje. Zelf benaderden we Max Rovers voor een gesprek over zijn beeldend werk. Liever schreef hij een gedicht, dat hij prompt zelf vormgaf. Meerdere mensen lieten ons weten dat bukblad hen had geïnspireerd om wellicht zelf een blaadje te gaan maken. Doen! We zagen ervan af die mensen te adviseren. Ze komen er zelf wel uit.

Voor tips en advies: info@bukblad.nl. De eerste drie edities zijn via de website www.bukblad.nl als pdf te downloaden.

4

8

18

14

36

46

4 **THE SUPER SOAKERS**
VEELZIJDIG ALS EEN MENS

8 **TIMO VAN LIEROP**
NAAST MOON EEN BESCHIEDEN SOLO ALBUM

13 **PATATJE LOCKDOWN**
TIJD VOOR EEN DISCUSSIE IN DE FRIETZAAK

14 **OCS/THE OHSEES/THEE OH SEES/OH SEES/
OHSEES/OSEES**
DE AANGENAME STORTVLOED AAN ALBUMS VAN JOHN DWYER

18 **EVEN HUILEN EN WEER DOOR**
EEN ODE AAN DEEP SOUL MET ARTWORK VAN LOUIE BARKOV

24 **KORTEBAANDRAVEN EN KOMKOMMERSORTEREN**
EEN OVERZICHTELIJKE SORTERING VAN TRACKS

30 **MY BLOODY VALENTINE**
SOUNDTRACK BIJ EEN VERGLIJDEND NACHTLANDSCHAP

34 **FREE KITTEN**
EEN ONVERVULD VERLANGEN NAAR NIEUW WERK

36 **STERRE VAN DER TAK**
KLEURPOTLOOD ALS EEN TWEDE THUIS

42 **VOETVOLK VOEDT HET VOLK**
THEATER ALS PEPMIDDEL

46 **THE COVIDS**
DOORREGEN GRUZELEMENTEN

48 **WE ARE JOINERS**
IN GESPREK MET JOEP

51 **MAX ROVERS**
TWEE FEBRUARIES

52 **AGENDA**
GAAT DAT ZIEN

VEELZYDIG ALS EEN MENS

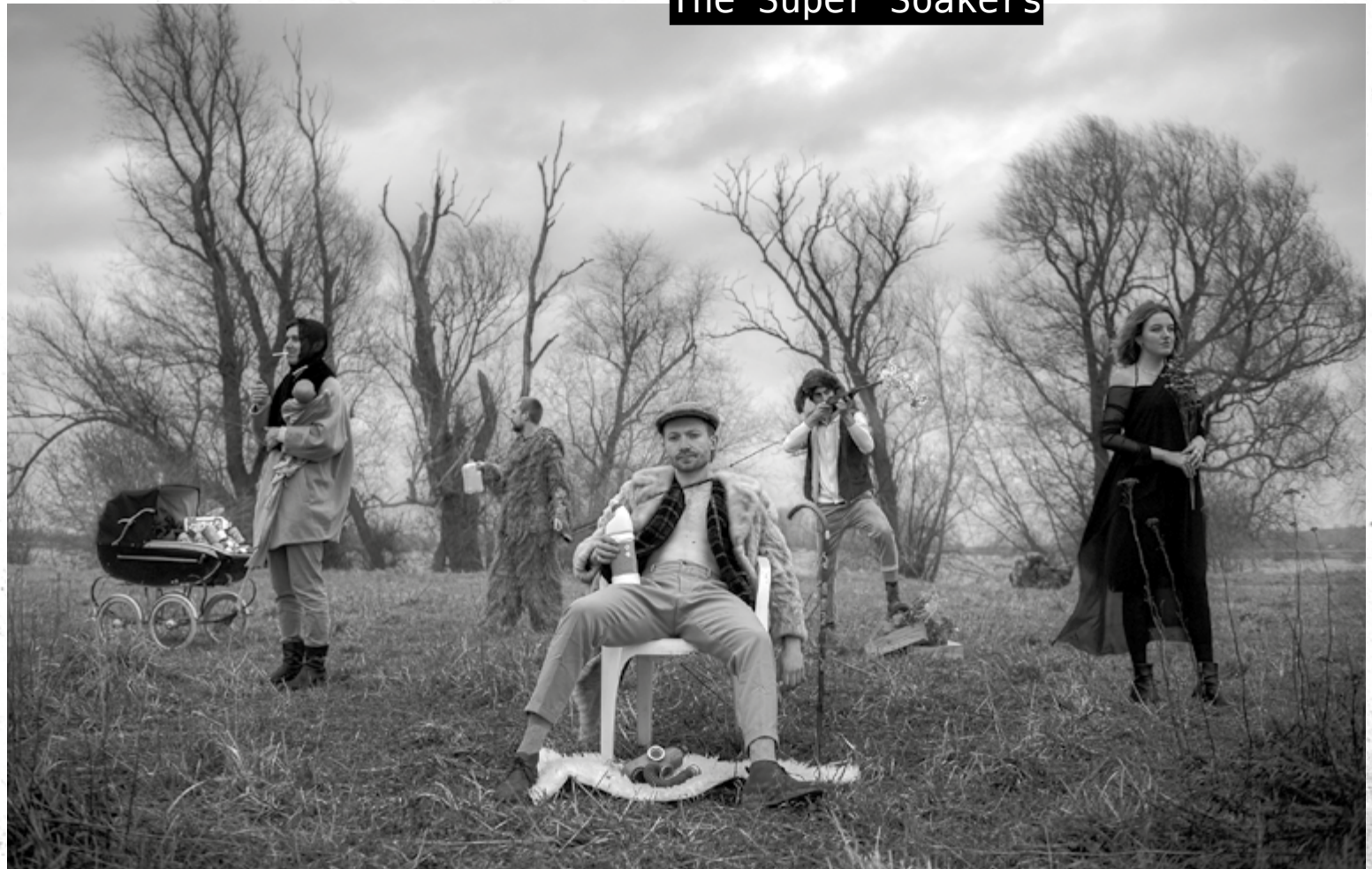
Meteen bij het eerste liedje was het raak. De nieuwe ep van de Nijmeegse band The Super Soakers opent met *How Long Till the Summer*. Tinkelend intro, hoog ingezet coupletje, een korte op de thermiek zwevende klim en dan, klabats, een refrein dat in stemmenrijkdom wedijvert met die van The Zombies, de sixtiesband waar men doorgaans te gemakkelijk overheen kijkt. De overige vier liedjes op de ep kiezen heel andere paden, telkens even mooi. Na het nodige appwerk kwam ik in contact met Mart. Hij reageerde terughoudend toen ik hem de songschrijver van de band noemde. Vooralsnog komen de meeste liedjes van hem, maar dat maakt hem niet tot dé songsmid. The Super Soakers is een vijfkoppig collectief. "Als band moet je net zo veelzijdig zijn als een mens is."

FOTO'S: JOANA FARIA
TEKST: EDWIN TIMMERS

Even bellen? Vijf rijkgevulde kwartieren later vraag ik Mart welke plaat hij grijs gedraaid heeft. Hij haakt aan op het grijze in grijs gedraaid. Muziek van streamingsdiensten slijt niet, alleen zwarte vinylplaten worden grijs. Oude technieken overleven in hedendaags taalgebruik. We 'draaien' nog steeds een telefoonnummer en we 'hangen' nog im-

mer op als we een telefoongesprek beëindigen. Uitweidingen als deze kleuren het gesprek. Uiteindelijk was 'podcasts' het antwoord op mijn vraag. Mart luisterde tot zo'n twee jaar geleden, gedurende een periode van vijf jaar, nauwelijks muziek. Wat het precies was, weet hij niet, maar iets in zijn lijf protesteerde, met pijn als gevolg. Het belemmerde hem in het mu-

The Super Soakers

siceren, sterker nog, hij associeerde die pijn met muziek in het algemeen. Deze periode verklaart de winterslaap van The Super Soakers tussen 2016 en 2022. Hij ervoer die tijd als een zwart gat, dat hij niettemin naar eigen hand zette: “Ik vind het wel lekker om met een zwart gat te dealen.” Hij meent het. Het confronteerde hem met routines, van de meest huiselijke zoals het ochtendritueel tot en met de maatschappelijk structurerende. Ook muziek maken ontkwam niet aan het denken over routines. Luister maar naar de nieuwe ep The Shepherd & the Scapegoat. Niet in een hokje te stoppen. Gitaarmuziek? Soms, maar niet altijd – zo rust de ballad What A Year op een pianopartij. Over de vaste plekken in een band (ook routines) zegt hij dit: “Ik zie een band als een voetbalteam, maar dan een team waarvan de linksback ook rechtsvoor kan staan. En ik wil er graag bandleden bij die geen muziek maken.” Mart lijkt routines als creativiteitsdempers te zien, als valkuilen die hij wil omzeilen; hij wil zichzelf voorblijven. Over de melodische parel What A Year is overigens meer te vertellen. Allereerst beantwoordt het aan zijn muzikale principe: “Ik vind melodie het allerbelangrijkst. Daar begint elk nieuw liedje.” Het primaat van melodie is niet los te zien van liedjespromotor Peer van platenzaak De Waaghals in Nijmegen. “Bij Peer is mijn muzieksmaak begonnen.” Ten tweede komt What A Year voort uit een bijzondere intentie die in eerste instantie niet per se met melodie te maken had. Mart studeert Cultuurwetenschappen. Binnen die studie was hij bezig met het fenomeen sarcasme. Een docent stelde voor sarcasme als thema voor een lied-

je te nemen, niet alleen tekstueel, ook in de uitvoering. “Waar zit de echtheid van deze traditie?” vraagt hij zich af, en dan bedoelt hij niet de kerstraditie, waarmee het liedje de draak steekt, maar de traditie van spot. Wat betekent spot nog in onze post-postmoderne samenleving? Mart ziet de band als een middel om ideeën te toetsen op een manier die in de wetenschap niet mogelijk is. In dezelfde denkbeweging vraagt hij zich af hoe kunst in de wetenschappelijke wereld te gebruiken is. Eerder in het gesprek merkte hij op: “Kut aan Nederland vind ik dat alles is geprofessionaliseerd.” Popmuziek doe je zo! Er zijn zelfs opleidingen voor. De pro is vooral goed in één ding, terwijl het op creatief vlak vooral zaak is om te verkennen, niet in de laatste plaats in samenwerking met anderen. “Creatieve broedplaatsen, elke stad heeft er meerdere. Mensen zitten er wel samen, maar helaas werken ze niet samen. Het enige wat ze delen is een dak.” Zitten The Super Soakers door al dat denken niet teveel in hun hoofd? Zeker niet, luister maar naar hun liedjes. De ep The Shepherd & the Scapegoat doet uitzien naar hun eerste langspeler. Gaat die er komen? “Dat is wel het plan. We hebben al tien goeie nieuwe liedjes. Maar we hebben geen geld, en weinig optredens helaas.” Toch tilt hij niet al te zwaar aan dat ‘helaas’. Pas nog crashte zijn telefoon. Een vracht aan ideeën en andere opnames ineens foetsie. Hij zit er niet echt mee. “Aboriginals branden bos af om de grond vruchtbaar te houden.” ■

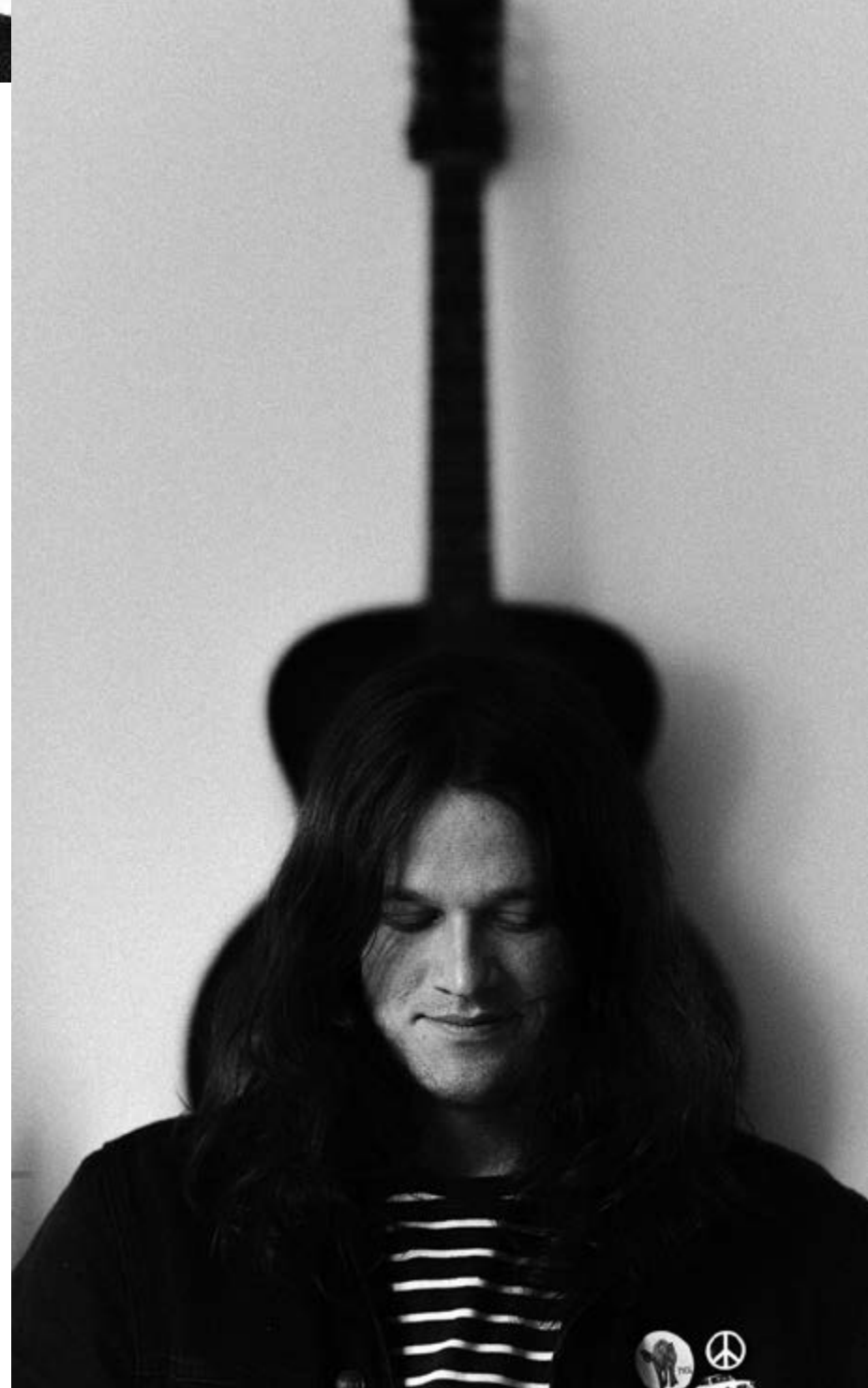
“Mooui!” Zo bevestigde Timo van Lierop de afspraak om bij hem in Aarle-Rixtel langs te komen. Mooi met drie o’s is een verwijzing naar de band Moon die hij samen met zijn twee neven alweer tien jaar levend houdt. Tegelijk is het een duiding van zijn solo-werk, hoewel die dan weer op ons conto mag worden geschreven. Zelf zal hij nooit roepstoeteren over eigen werk, daarvoor is hij te bescheiden. En dat is geen valse bescheidenheid, zoals zal blijken, het is zijn aard, zijn Aarlese inborst wellicht.

MOOOI

FOTO'S: TEIS ALBERS
TEKST: EDWIN TIMMERS

Timo stuurde ons een linkje naar zijn privé-account op Soundcloud waarop zes liedjes, omschreven als home-recordings, te beluisteren zijn. Gelijk bij de eerste luisterbeurt daagt het idee dat dit werk een volgende stap is in een muzikale ontwikkeling vertrekkend bij de muziek van Moon. Waar die band zich verdiept in alle aspecten van de muziek uit de sixties, lijkt Timo die muziek als springplank te gebruiken voor een behoudzame en respectvolle strooptocht door de pophistorie. Hij gaat daarbij niet destructief te werk; hij bouwt zijn eigen (tijdelijke) huis uit hetgeen hem tijdens zijn jarenlange verkenningen raakte. Laten we het resultaat maar even fluwelen powerpop met voelsprietten in de alterna-

tieve country noemen, wetende dat ‘pop’ een woord is dat hem rillingen geeft, omdat hij dat associeert met de hedendaagse door en door commerciële brouwsels in de hitlijsten. Tijdens de tweede luisterbeurt begint op te vallen dat het ‘ego’ opzij geschoven lijkt te zijn. Timo’s solo-werk heeft een bijzonder rijke productie, hij stapelde laag op laag. En alle lagen staan op gelijke voet met elkaar – gitaarsolo’s knallen er niet uit, maar voegen zich in het geheel, en de leadzang gaat op in een harmonische samenzang. Alles lijkt in dienst te staan van het liedje. Niet de zanger, maar het liedje staat op de voorgrond. Dit betekent dat het liedje sterk moet zijn om overeind te blijven. Dat is dan ook zo: de liedjes staan als strandhuisjes op een betonnen voet, ze nestelen zich in je onbewuste en steken hun kop op als naar de Plus fietst voor een sixpack

bier of als je ongedeerd de behandelkamer van de tandarts verlaat. Het zou best eens kunnen zijn dat Safari, de tweede plaat van Moon, het startsein is geweest voor de liedjes die hij onder eigen naam maakt. Een safari is een expeditie, een verkenningstocht. De conceptplaat Safari is dat evengoed; een innerlijke reis en een reis naar buiten ter verbinding met de natuur, met dat wat ons omgeeft. Heeft deze plaat Timo's geest losgeweekt van het sixties-idiom? Dat moesten we hem maar eens gaan vragen.

Achter het ruitje boven de voordeur hangt een miniatuurversie van een elektrische gitaar. We zijn op het juiste adres. In de smalle

gang staan een versterker en een viertal gitaarkoffers tegen de muur. Na een kort moment van ongemak – altijd mooi bij een eerste kennismaking – gaat Timo ons voor naar de woonkamer, waaruit de typische geur van een warme buizenversterker ons tegemoet komt. In afwachting van zijn bezoek heeft hij nog wat gitaar gespeeld. In de woonkamer staan her en der nog eens een stuk of vier versterkers en evenzoveel gitaren. Verder staan er een piano, een Hammond-orgel met Lesley-speaker en een Philicordia, een elektronisch orgel van Eindhovense makelij. “Boven staat het drumstel dat ik voor de opnames gebruikte,” zegt Timo. Welkom in het huis van een muzikant. “Ik heb een tuin,” zal hij later deze middag, wijzend naar de tuindeuren in de woonkamer, opmerken. “Ik kan de hele dag gaan staan harken als ik wil.” De natuur, al wat

“Mijn drumpartijen zijn niet altijd helemaal strak, maar dat heeft ook wel weer iets.”

groeit en bloeit, heeft doorheen de jaren meer en meer betekenis voor hem gekregen – luister maar naar Safari. Toch is een harkende Timo moeilijk voor te stellen in een huis waarvan zowat het hele interieur in dienst van de muziek staat. Als zpp'er geeft hij gitaarles en verhuurt hij zich als gitarist. Verder werkt hij als zelfstandige drie dagen per week in een garage, die oude Volvo's opknapt, vooral die van de 140-serie, waarvan een stationmodel (De 145) voor zijn huis staat. Een gitarist en techneut dus. Hij pakt een boek uit de kast: “Als je dit boek volgt, weet je hoe zo'n auto in elkaar zit.” Het is zo'n hyperuitgebreide handleiding die tot in de jaren tachtig

vorige eeuw van zowat elk model auto beschikbaar was. Zou hij daaruit het vak geleerd hebben? We willen het graag geloven. Zelf dicht hij zich een DIY-mentaliteit toe. Of het nu auto's zijn of gitaren en versterkers of muziek: als iets hem aanspreekt, duikt hij erin en maakt het zich eigen. Voor zijn liedjes op Soundcloud deed hij letterlijk alles zelf, alles. “Wat ik kan, kan ik doen,” laat hij zich ontvallen. Boerenwijsheid of Brabantse logica, noem het iets. In ieder geval hint hij ermee op verhuld bescheiden wijze naar een houding die niet per se naar perfectie streeft. “Mijn drumpartijen zijn niet altijd helemaal strak, maar dat heeft ook wel weer iets.” Over zijn zangpartijen zegt hij: “Ik voel mezelf niet echt een zanger.” Dit kan wel eens de reden zijn voor de gelaagde, harmonische zangpartijen op de Soundcloud-tapes. Hij verstopt

zich achter zijn eigen meerstemmingheid. Tegelijk een voorbeeld van hoe onzekerheid over de eigen kwaliteiten tot iets prachtigs kan leiden. “Bij Moon ben ik gaan zingen omdat iemand dat moest gaan doen.” Op Safari zingen de drie bandleden het gros van de zang samen in, wat nieuwsgierig maakt naar hun derde plaat, die onlangs is opgenomen en dit jaar zal verschijnen. Heeft Safari Timo's geest losgeweekt van het sixties-idiom? Die vraag moesten we hem als gezegd stellen. Het antwoord is nee. Sowieso voelt hij zich niet beperkt door Moon, integendeel. Het was gewoon zo dat hij zich een jaar of vijf geleden zette aan het schrijven van

liedjes die hij niet bij Moon vond passen. Dat is alles. “Een van de redenen dat ik de liedjes nog niet openbaar gemaakt heb, is omdat het te persoonlijk is.” Timo is een romantisch kunstenaar; zijn zielenroerselen komen voort uit zijn worsteling met de werkelijkheid; in zijn kunst smeedt hij werkelijkheid en subjectiviteit aaneen. Tegelijk denken wij dat hij onzeker is over zijn solo-werk omdat hij daarmee even uit het warme, veilige bad van Moon stapt. Gelukkig zijn er plannen om de liedjes openbaar te gaan maken, op plaat nog wel. En ook is hij bezig om ze live uit te gaan voeren, op instigatie van Gijs, de bassist van de Stardusters, een Neil Young-coverband. Ze hebben

al twee keer met dit songmateriaal gerepeteerd. “Ernst van de Stardusters miste dynamiek in de opnames. Als we de liedjes live brengen, krijgen ze die wel. Dan kun je er veel meer mee.” Wij denken dat de liedjes van zichzelf al een dynamische kracht hebben, mede dankzij de bijzonder rijke productie die smeekt om close-listening. Lukt het de band om eensgezind in de liedjes te duiken, dan is Nederland een oorstrelende live-sensatie rijker.

Tenslotte: Timo is dertig. Ruim vijftwintig jaar voor zijn geboorte werd de muziek geconcipieerd waarop Moon aansloeg. Hoe kan dat? “Mijn vader had een DVD van Woodstock waarop opnames van The Who stonden. Dat was

misschien wel een begin. Vandaaruit ben ik verder gaan luisteren. Die muziek had alles wat de toenmalige popmuziek niet had. Ik kon mezelf ermee tegen afzetten.” Hij zwijgt een moment met de koffiepote in zijn hand. “Maar dat is eigenlijk best wel puberaal.” De puberteit drijft op een reeks van waarheidsmomenten. Pubers prikken de bubbel van prefab-volwassenen lek. Wie zijn pubertijd versmaadt, zal later in zijn leven een burn-out ervaren, de tweede mogelijkheid ter confrontatie met waarheidsmomenten. In alle bescheidenheid bewandelt Timo zijn eigen weg en daar wordt iedereen beter van. Laat die plaat maar komen. ■

PATATJE LOCKDOWN

TEKST: EDWIN TIMMERS

“Ik ken mensen,” zei de aardige jongeman in mijn bijzijn, “die iedere week naar de patatzaak gaan.” Het gedrag van die mensen deed zijn wereldbeeld schudden. De toon waarop hij sprak verried ongeloof. Ik zweeg en telde op de vingers in mijn hoofd drie bezoeken in de voorbije week. Patat verkort mijn leven. In die zin vertoon ik suïcidaal gedrag. Maar ik compenseer. Ik ben in balans omdat ik zo min mogelijk werk. Iedereen begrijpt dat dat niet gemakkelijk is, maar ik ben een meester in het verzinnen van smoesjes. Laatst speelde een pijnloze knie mij parten. Hoe kan ik functioneren met een plots opspelende pijnloosheid in mijn knie? Hoe kun je leven met iets dat er opeens niet meer is? “Hoe houdt u zich het hoofd koel zonder hart?” vroeg ik de coach die zijn gezin kan onderhouden dankzij mensen zoals ik. De voormalig pr- manager keek me over zijn bril in mijn ogen en verraste me met een raadsel. “Hoeveel, denkt u, dat ik betaal voor de kamer van mijn dochter, die, godbetert, haar zinnen heeft gezet op een master educated guesses in nonsense based societies?” Ik vroeg hem of hij een antwoord in euro’s of in roebel wilde. Hierop zette hij een vinkje ergens op het formulier voor hem. “Mocht de pijn in uw knie weer terugkeren, dan heb ik een alleraardigst baantje voor u. Iets met geitjes en balen hooi.” Dat ik dat wel zag zitten, las de coach van mijn blij gezicht. “Maar dan moet de pijn wel echt terug zijn.” De hand waarmee hij zijn bril hoger op de neusbrug zette, leek op een gemberwortel met vijf onvolgroeide zijscheuten. Toch schudde ik hem. Omdat ik zin had in een pittige discussie ging ik naar de friettent. De friettent naast de patatzaak – de Starbucks naast de rioolwaterzuivering, de podotherapeut naast de stratenmaker. De zoemer op de deur was niet nodig, want de vrouw bij de vetpan merkte me al als klant op voordat ik mijn hand naar de deurklink had bewogen. Toch zoemde de zoemer. “De oorlog van uw patatje oorlog, is dat een schone oorlog?” vroeg ik. De vrouw haalde haar schouders op en verzocht me de deur te sluiten. “De zoemer, weet u.” Vervolgens wees ze op de prijslijst boven de pan en adviseerde me een patatje lockdown. “Minder rotzooi, minder ellendig. Maar u moet het wel thuis opeten.” ■

Wie kent ze niet? Underground bands die te veel goede platen uitbrengen. The Fall van wijlen Mark E. Smith was zo'n band vanaf de vroege jaren 80. Hetzelfde geldt voor Robert Pollard en zijn Guided by Voices, die nog tot op de dag van vandaag de devote fan bestoken met de ene release na de andere. In dat rijtje past, vind ik, ook John Dwyer die de laatste 20 jaar de garage/psych liefhebber tot wanhoop drijft met een stortvloed aan albums. Stijlvastheid echter, is laatgenoemde vreemd... en dat vergt wat van de luisteraar.

TEKST: ANDRÉ STEENBERGEN

FOTO: COVER LIVE IN SAN FRANCISCO

OCS / THE OHSEES / THEE OH SEES / OH SEES / OSEES

Het zal ergens begin 2019 zijn geweest dat ik een bezoek bracht aan Distortion Records, een platenzaak in de Jordaan in Amsterdam. Nou ja, platenzaak... Distortion Records behoort tot de categorie 'one of a kind', laten we het daar maar op houden. Verder ga ik er lekker niks over zeggen; ga zelf maar eens een kijkje nemen.

Afijn, eenmaal binnen en mijn weg bendend door met name lege kartonnen verzenddozen, wist ik weer waarom ik graag in de 'betere' (!) platenzaak kom. De 'betere' platenzaak is namelijk een winkel waar eigenzinnige medewerkers er niet voor schuwen hun weerbarstige muzieksmaak los te laten op argeloze klanten. Ik hou daarvan en het levert vaak wat op.

Zo ook deze keer. De winkelbaas had een album op de draaitafel liggen dat zich, gedurende mijn krat-gegraaf in de hoeken en gaten van Distortion Records, in mijn auditieve cortex begon te nestelen. "Wat is dit? Fascinerend! Nieuw! Is dit wel

nieuw? Hmmm, en... huh, ik ken deze band toch? Het lijkt wel Jaki Liebezeit van Can op drums. Man, wat goed!" Achter kartonnen bergen en hoge torens van liggende, gestapelde (aaargh) LP's zat verscholen de eigenaar en ik vroeg hem wat hij op had staan. "Eh, dat is de laatste van Thee Oh Sees. Oh nee, ze heten nu Oh Sees. Geen 'Thee' meer ervoor. Het zal wel."

Ik wist genoeg. Dit was psych/garage veteraan John Dwyer met zijn zoveelste release!

Ooit gestart als OCS (spreek de afkorting maar uit) waren we via The OhSees, Thee Oh Sees dus naar Oh Sees gegaan. Grappig dat die 'Thee' van Thee Oh Sees eraf was gehaald, want het was nu net die 'Thee' die me een paar jaar daarvoor op het spoor had gezet van dit eigenzinnige bandje. Immers Billy Childish had met Thee Milkshakes, Thee Mighty Caesars en Thee Headcoats mij geleerd dat bands met een 'Thee' als lidwoord garant ston-

den voor gruisige garagerock op het allerhoogste niveau.

Ja, ook Thee Oh Sees. ‘Stijf van de reverb staande, Crampsy, stug doorstoempende garage met vervormde jongen/meisje samen-zang met gekke 60s psych uitspattingen’, zo zou je hen in de periode 2008-2013 kunnen omschrijven. Dat labelbaas Larry Hardy van ‘In the Red Records’ de platen van deze band graag uitbracht, was dan ook meer dan logisch. Ooit las ik namelijk van Larry in een interview de uitspraak: “I want my garage/budget/punk & noiserock to be manic, perverse, alienated and frustrated!” Zo is het maar net. Thee Oh Sees uit die tijd pasten perfect in dat plaatje. Naast vele andere ‘In The Red’ releases had ik ‘Help’, ‘Castlemania’ en ‘Carrion Crawler/The Dream’ van Thee Oh Sees dan ook vlot in de platenkast staan.

Toch klonk datgene wat door de winkel schalde beduidend anders dan wat ik gewend was. Had de platenbaas, zonder bandnaam te noemen en zonder de muziek te laten horen, mij deze plaat aanbevelen met louter een omschrijving als “dit is een creatieve, ritmische mix van proto-metal, dark psych, trippy prog, kraut- en jazzrock” in combinatie met het omhoog houden van een hoes met daarop een science fiction-achtige draak, dan had ik ongetwijfeld hoofdschuddend en met een afwijzend handgebaar de aanbeveling resoluut afgewezen. “Prog? Jazzrock? Echt niet!”

Het liep dus anders, want de eerste kant van ‘Smote Reverser’, de titel van de dub-

bel LP in kwestie, raakte me hard daar in die dozen-ballenbak met de naam Distortion Records.

Uiteraard heb ik de plaat aangeschaft en ik kan u vertellen..... het hek ging totaal van de dam. Ik werd die devote fan! Het hele oeuvre van opperhoofd/zanger/gitarist/record-nerd John Dwyer kam ik af sinds die tijd. En wat een onrust brengt dat teweeg, want de output van (Thee) Oh Sees is niet alleen enorm (26 albums!), maar ook nog eens zeer fascinerend! Ik vind echt alles goed; van de weirde acid-folk van de vroegste Thee Oh Sees platen, de psych pop die na de beukende

garage-periode kwam tot het uitgesponnen krautrock monster wat de vijf-koppige, ‘twin drummers’ band vanaf ‘Smote Reverser’ is geworden. En mocht dat niet genoeg zijn, naast die 26 albums zijn er ook nog uitstapjes en zijprojecten: Coachwhips (gestripte ‘Cramps meets Goriest’), The Damaged Bug (Dwyer’s verering van 60s outsiders als the Silver Apples en Michael Yonkers) en vijf, in de pandemie gemaakte, improvisaties genaamd Witch Egg, Bent Arcana, Gong Splat, Moon Drenched en Endless Garbage.

Omdat ik mijn muziek altijd consumeer met in het achterhoofd de wetenschap dat datgene wat ik hoor weer ergens door geïnspireerd moet zijn geweest, hebben de roots en inspiratie van John Dwyer mijn grote belangstelling. Dus consumeren we thans veel krautrock (Can, Neu, Faust, Phantom Band), Miles Davis’ ‘Bitches Brew’, Soft Machine’s debuut, The West Coast Pop Art Experimental Band, The

**“dit is een creatieve,
ritmische mix van
proto-metal, dark psych,
trippy prog, kraut- en
jazzrock”**

Fall, Hawkwind en Archie Shepp etc etc. Een beetje record-collector vindt altijd wel een excuus om weer wat te aan te boren, niet dan? Het is een ziekte, mensen..... dat gedoe met die platen. Laat dat duidelijk zijn.

Oh, en mocht je denken er dan te zijn..... nou nee, dus. Doorloopsnelheid én variatie zijn immers de sleutelwoorden in de discografie. Zo kwam er vorig jaar vanuit het niets ‘A Foul Form’ uit, een verzen-

gende hardcore-punk ode aan bands als Black Flag, Abwärts, The Subhumans, Bad Brains en Rudimentary Peni. Superstrakke, beukende punk met twee synchroon meppende drummers. Die zagen we niet aankomen! Ook ‘A Foul Form’ is onmiskenbaar een plaat van de hand van de meester en past prima in het oeuvre. En de naam van het gezelschap inmiddels? Oesees! Inderdaad, nu is ook de letter h verdwenen. Waar gaat dit heen.....? ■

EVEN HUILEN EN WEER DOOR

Zangstemmen waarmee je een vuistdik zelfhulpboek doormidden kunt scheuren. De transformatie van mens naar weerwolf en weer terug in slechts een paar minuten tijd. Kom er maar eens om in de huidige popmuziek. Zangstemmen van nu drijven vooral op controle en daar is op zich niks mis mee. Wat ze heel vaak missen is totale overgave. Dat was zo'n zestig jaar geleden wel anders. Deep Soul (of Southern Soul) grossierde in overgave. Nog steeds nagelen de stemmen uit die tijd mij vast op mijn stoel met kippenvel over mijn hele lijf als opmaat voor een toestand van gelukzalige verslagenheid. Deep Soul is tragisch theater, genadeloos drama zonder verlossing. De intensiteit ervan is tegelijk haar ondergang geweest. Het kon zo niet doorgaan. Gelukkig hebben we de platen nog. Mocht je tijdens het lezen meeluisteren, bereid je dan voor op een huilbui.

ILLUSTRATIES: LOUIE BARKOV

TEKST: EDWIN TIMMERS

The Original Five Blind Boys Of Alabama namen in 1954 het liedje Oh Lord, Stand By Me op. Zeven jaar later scoorde Ben E. King een hit met Stand By Me. Twee liedjes waarin de zangers iets of iemand vragen om niet van hun zijde te wijken. Het verschil zit 'm in het iets of

iemand. De Five Blind Boys Of Alabama vragen god om bijstand en geloven tegelijk dat die entiteit er voor hen zal zijn. In het liedje van Ben E. King heeft god plaatsgemaakt voor een geliefde vrouw. King bezingt haar als in een ode, hij wil haar voor altijd bij zich hebben. Maar wat nu als er een einde aan die liefde komt en god in geen velden of wegen te bekennen

is? Welnu, dat is het punt waarop deep soul ontstaat. De stemmen in veel gospelmuziek zijn net zo intens als in de diepste soul. Het verschil zit 'm in het object van verlangen waaraan het lied gericht is. Gospel is altijd hoopvol, de zangers vertrouwen op genade van hogerhand. Deep soul kent die genade niet en dat maakt de muziek genadeloos in meerduidige zin.

Oké, we gaan warmdraaien met twee liedjes uit 1962 waarin de stemmen de lichaamsharen weliswaar overeind zetten, maar waarvan de strekking nog verre van tragisch is. Voel de overgave van de leadzanger van het gospelgezelschap The Zion Travellers naarmate het liedje The Blood vordert. Catharsis in dik twee minuten. Met evenveel overgave maakt I Found a Love van rhythm & blues-giganten The Falcons je blij. De leadzanger vond zijn lief en schreeuwt het samen met zijn maten van de daken. Drie woonblokken verderop zijn ze nog te horen. Wat een blijdschap! Zes jaar later, nee, wacht, eerst nog wat over het verschil tussen gospel en deep soul aangaande hun muzikale inbedding. Gospel vaart op repeterende patronen met een gelukkzige trance als resultaat. Gospel en techno zijn in die zin verwant. Deep soul heeft nogal eens een hortende en stotende dynamiek in het arrangement. Het lijkt het proces van vallen en opstaan te verbeelden. – Zes jaar later zit Johnny Truitt in zak en as. Your Love is Worth The Pain laat zich beluisteren zoals je een speelfilm ondergaat. In het begin zie je een slome, door liefdesverdriet gekwelde kerel in een verformfaaid maatpak doelloos over straat gaan en in zichzelf praten. Hij slaat geen acht op het stadsverkeer dat rakelings aan hem voorbijraast. Je ziet hem groeien, zijn pijn blaast hem op tot Godzilla-gelijke proporties. En dan begint hij te schreeuwen, mijn hemel, ik loop even naar beneden voor wat tissues. Lee Moses ondervond in 1967 dat hij niet de

Gospel vaart op repeterende patronen met een gelukkzige trance als resultaat.

ware was voor de vrouw waarop hij nog immer wacht. How Much Longer (Must I Wait) zingt hij tegen beter weten in. Wanhoop in volle glorie en het mooie is dat de muziek van de begeleidende band die geestesgesteldheid reflecteert. Alle instrumenten zitten voorin en schuwen valse noten niet. Ze roepen een beeld op van de chaos en hectiek in een zojuist ingestorte aandelenbeurs. Die toestand heerst in het hoofd van Lee Moses, tenminste, dat nemen we aan, geloven we zelfs. Maar deep soul is theater, vergeet dat niet. Wij zitten in de zaal en gaan in het gebodene mee of niet. Niet meegaan is voor mij geen optie. Goed, verder met Pic & Bill. Iedereen spreekt zichzelf wel eens toe. Dat is best raar, want het betekent dat er twee personen in je hoofd zitten. Woest bel je bij je buurman aan om hem eens de waarheid te vertellen. Ondertussen fluistert een stemmetje in je hoofd dat het beter was geweest als je niet had aangebeld. Twee van die stemmen, een beheerste en een desperate, zitten in All I Want Is You van Pic & Bill (1967). Het is de desperate stem van Pic (of Bill) die je na driekwart minuut mee de diepte in neemt. In het lied These Four Walls verdedigt Irma Thomas het leven dat zij en haar man leiden tegen burengerucht, achterklap en afgunst. Ze wil gewaardeerd worden om wie ze is en wat ze doet. Het is de kracht in haar stem die me vloert. Ik moest maar eens een keer bij mijn buurman aanbellen. Hoe is de stand? Ik geloof niet dat jij (lezer) nog recht zit als je tijdens het lezen hebt mee-

geluisterd. Ik wens je sterkte, want het wordt nog erger. Doris Allen is letterlijk leeggeroofd door een of andere klootzak. Alles wat er van haar over is, is A Shell Of A Woman. Hartverscheurende schoonheid, sorry dat ik het moet zeggen, Doris. Hard en veel huilen scheurt je stem aan flarden. Precies die flarden zijn hoorbaar in de stem van Ruby Johnson in I'll Run Your Hurt Away. De intensiteit van deep soul is tegelijk haar ondergang. Dat schreef ik hierboven. Alle hier ge-

noemde liedjes heb ik vandaag een keer of vier achtereen beluisterd. Ik ben niet verzadigd, maar begin aan het einde van mijn krachten te geraaken. Ik kruip inmiddels door het huis. Misschien krijgt de powerstem van Ben E. King me weer op de been. King heeft namelijk een stem van 500 pk. Zelfs als hij fluistert ervaar je al rukwinden. Op het rechte stuk tegen het einde van It's All Over slaan er vlammen uit de knalpijp. Ik voel het branden in zijn keel. De liefde een slagveld, is het werkelijk zo? Om onszelf te herpakken gaan we terug naar de geborgen-

heid van de kerk, althans, Cry Baby Cry van Van & Titus klinkt alsof het daar is opgenomen. In de refrainen van dit zoetjes deinende lied zingt een groot koor met Van en Titus mee, een honderdvoudig 'cry baby cry' baadt in een warme galm. Huil maar jongen, huil maar. Ge-deelde smart is halve smart. Verlossing is er niet, verlichting wel. ■

Op de mat

BUKBLAD heeft geen verdienmodel en geen budget. De redactie steekt er veel tijd in en hoopt er, naast aandacht voor de muzikanten en andere kunstenaars, waardering en kritiek voor terug te krijgen. Waardering als pomp voor het ego en kritiek ter kastijding ervan. De distributie doen we (de redactie) zelf en de reproductie betalen we uit eigen zak. Het plan is om jaarlijks vier edities uit te brengen. Wil je BUKBLAD thuis ontvangen, dan kan dat. Wanneer je zelf de portokosten voor rekening neemt, sturen we je het kleinood toe. BUKBLAD wordt in beperkte oplage gedrukt, deze kunnen we dus verzenden zolang de voorraad strekt.

Vul het formulier in via onderstaande link. Wil je bijdragen aan de reproductiekosten, maak dat dan even kenbaar.

www.bukblad.nl/verzenden

Op Spotify

BUKBLAD's onderste plank is onze Spotify playlist waarop je onder andere alle bands uit deze editie kunt luisteren. Wij verversen de playlist regelmatig met nieuwe nummers die volgens ons aandacht verdienen.

SCAN ONDERSTAANDE QR-CODE EN VOEG DE PLAYLIST TOE AAN JE BIBLIOTHEEK!

KORTEBAANDRAVEN EN KOMKOMMERSORTEREN

Liedjes zijn behapbaar als de partjes van een sinaasappel.

THE MEN - HARD LIVIN' (2023): dit is te mooi voor woorden. Is het nieuw? Haha, ga je mond spoelen. Over duizend jaar legt men nog steeds bloemen bij dit monument.

CHAT PILE - GRIMACE_SMOKING_WEED.

JPEG (2022): een niet-alledaagse songtitel, net als de muziek die eronder schuil gaat. De zanger trekt je mee zijn paniekaanval in, eerst nog onder begeleiding van zijn bandleden op traag metalen hakwerk. Uiteindelijk is hij alleen, wanhopig smekend en schreeuwend in een put van feedback. Een muzikale ervaring die heel dichtbij komt, beangstigend voor wie zich met de zanger durft te identificeren.

ANDRÉ VAN NOORD - TIEN

(2021): telkens weer kippenvel op het einde. Het liefst maak ik me uit de voeten, maar dat kan niet. De schok vanwege de confrontatie met een voldongen verschrikkelijk feit. André van Noord brengt het zoals de zanger van Chat Pile doet, maar verpakt het totaal anders. De LP waarop Tien staat, verscheen in 2021, drie jaar na het overlijden van Van Noord.

THE BUG CLUB - ONLY IN LOVE (2022):

moeilijk kiezen uit de liedjes van The Bug Club. Omdat Only In Love alles in zich heeft wat een liedje tot liedje maakt en ook niet meer dan dat, moet die het maar zijn. Geen intro, meteen door naar het tweestemmig gezongen refrein via een vierregelig couplet. Een heus bruggetje iets na de helft en door naar de finale. Grofkorrelig gitaarwerk en hoppend drumwerk maken het af. Ervaart u het leven als complex, draai dit dan driemaal daags vier keer.

Het Gejuich Was Massaal, een boek over punk in NL van 1976 tot 1982 verscheen vorig jaar in Engelse vertaling als I'm Sure We're Gonna Make It. Jerry Goossens schreef het samen met Jeroen Vedder van Plato Utrecht. Van laatstgenoemde weten we dat hij nog immer warm loopt voor de bravoure en houding van jongeren die wars van trends de instrumenten oppakken. "Het is zo leuk om jonge mensen die beginnen met muziek te helpen en te steunen," vertelde hij een journalist over de debuutplaat van Poodle die hij hielp verschijnen. Ondertussen bestookt Jeroen bukblad met vele tips van lokale of regionale bands die elk op eigen wijze het wiel opnieuw uitvinden, soms rond, soms hoekig, meestal getand.

ACHTERLICHT - FIES (2023): een modderige bas zet de toon en de rest volgt alsof de wereldgeschiedenis achter hen aanzit. Rennen gvd, rennen. Beter, getuige de hoefoto op de eerste ep van deze Haarlemse jonge heruitvinders van punk: fietsen gvd, fietsen. Met ambitieuze (en geslaagd effectieve) gitaarsolo en een orgeltje dat accenten op de riffs hakt op een manier die goddank eens niet retro klinkt. Dit dendert!

WHEEPER - SCAPEGOAT (2022): hysterisch hoog ingezette meerstemmige zang en dan dikke bas- en andere gitaren, waarvan er spoedig een messcherp doorheen snijdt. De drummer jut het geheel op als een ploegend renpaard op zware klei. Punk met cityangst.

KBOY EN DE GOEDZO JONGENS - SCRATCHPERT (2022): alleen al de bandnaam verdient een gouden medaille. Scratchpert begint met: 'Heb je poep in je bed' en dat is veelbelovend. Het begin van een prachtttekst van een band die alle popconventies in het gezicht uitlacht en die evengoed zonder schroom gebruikt. De

band heeft lol en straalt dat uit.

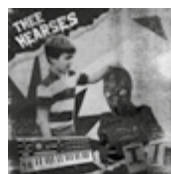
CLITTEBAND - SLUW (2022): eindelijk weer eens wat boeiends uit Hilversum. Op Instagram kun je zien dat het thuis opnemen van Sluw een heel proces was. Hoe het klinkt? Luister zelf maar. Gewoon een band beginnen en verbaasd zijn dat dat kan. Zo klinkt het. Speelsheid en ambitie in het gezicht van een open toekomst. Met 'Swiebe niet stelen' zetten ze een quote uit Dora, de stichtelijke tekenfilmserie waarmee een hele generatie groot werd, op rake wijze naar eigen hand. Mooie baspartij in de finale.

DAISY DAISY - TOOTHFAIRY (2021): de allereerste tonen doen denken aan Cambodja van Kim Wilde. Daarna niet meer. Dan duwt elektronica het geheel voort en jaagt een angstschreeuwende gitaar de snerende zanger aan. Steek de vuist in de lucht om het refrein mee te zingen. Elektropunk. Tekeninghelden Ren & Stimpy hadden ooit gedoe met een tandenfee, dus daar denken we aan en dat is een compliment.

PELOQUINSAUVAGEAU - STERILIZATION (1972/2021): vijftig jaar na verschijnen nog steeds voortreffelijk. Gemaakt door twee Canadezen, een dichter en een elektronica-knutselaar. Sterilization? "Just because I don't want any children to sleep in my dreams. Just because I have just enough blood for myself." Treinen, vogels, geuwelhoer, fieldrecordings, samples en ander elektronica-gefröbel: de hele plaat is een maffe bende. Nu opnieuw verkrijgbaar.

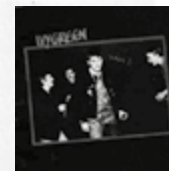
BEE BEE SEA - DAILY JOBS (2020): uit een fris rommelige sound steekt opeens een gouden refreintje de kop op. Heerlijk! Met even na het midden (waar anders?) een volstrekt overbodige gitaarsolo die je de mogelijkheid geeft om snel te gaan plassen. Precies op tijd terug voor nog wat refreinen. Italiaanse band die ouwe Britpunk, sixties melodietjes, T-Rex en denderwerk van Osees uitserveert.

THEE HEARSES - MISTAKES OF MAN (2021): op een opgefokte drumcomputer getoonzette electropunk met Jan Hammer-flarden mijmert hoekig over de fouten die de mens naar de apocalyps geleid hebben. Wie op deze deun danst, werkt aan zijn conditie en overleeft de apocalyps.

ALTON ELLIS - YOU'VE MADE ME SO VERY HAPPY (1970): langzaam indutten vanwege uitputting tijdens een nachtelijke youtube-reis en dan opeens dit! Klarwakker, soort van. Alton Ellis maakte een hoekige bewerking van een liedje waarmee Brenda Holloway drie jaar eerder een dikke hit scoorde. Luister de twee naast (of achter) elkaar en besef wat 'terug naar de kern van een liedje gaan' betekent. Er gebeurde trouwens meer tijdens de gebruikelijke eenzaamheid van de youtube-sessie. De clip van **MEETSYSTEEM - HEEL EVEN NIETS (2021)** keek ik drie keer achtereen. Clip? Het is meer een korte film en een goeie. De mensen in de film drinken een blauw drankje. Hierna totale overgave. En dan het afscheid, zou dichter Kees Ouwens zeggen. De clip is de film Midsommar in het klein, minder naar, doch vergelijkbaar los van de gangbare wereld. Youtuben dus. Eerder op de avond schotelde het algoritme me een vreemd popliedje van een allang vergeten Nederlandse band voor. **LION - YOU'VE GOT A WOMAN (1975):** de drumpartij is net zo geestverruimend als de clip van Meet-systeem. Zou kunnen dat youtube's algoritme dat doorziet, ofschoon ik dat waag te betwijfelen. You've Got A Woman is erg mooie pop. Hoe het liedje tot stand kwam, lees je in de comments op youtube. Ook al zo'n nachtelijk ding: comments lezen. Lees niettemin de comments bij dit liedje, want een alleraardigst stukje NL pophistorie (Peter de Leeuwe van Ekseption schreef het liedje en Hans van Hemert produceerde). **NATALIE BERGMAN AND BECK - YOU'VE GOT A WOMAN (2021):** een sterke cover, die, gelukkig, de eigenzinnigheid van het origineel niet evenaart.

IVY GREEN - SEARCHING (1984): verdomd als het niet waar is: zijn de Afterpartees dan toch uit Ivy Green geboren? Searching had in elk opzicht door de Afterpartees gemaakt kunnen zijn, maar dat is dus niet zo, omdat dat niet kan, omdat dat een anachronisme zou zijn. De blazers van Ivy Green gaan we terughoren op de volgende plaat van de Afterpartees. Daar durf ik vergif op in te nemen. Buiten dat is Searching een altijd stralende Nederpopklassieker die Wap Shoo Wap Records best opnieuw op single mag uitbrengen.

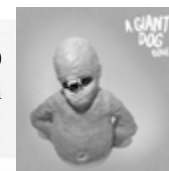

THE SUPER SOAKERS - HOW LONG TILL THE SUMMER (2023): elders in buktblad een interview met Mart van The Super Soakers. How Long Till The Summer heeft het in zich om net als Lions You've Got A Woman te verdwijnen onder de sneeuw van de waan van de dag en pas tientallen jaren later te worden herontdekt in een HBO-serie. Het voordeel van deze tijd is dat je de band live kunt gaan zien.

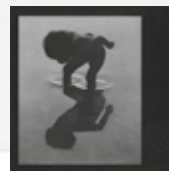

KIEFF - AIN'T LIFE GREAT (2023): we moeten precies zijn: op 1minuut48seconden in dit liedje gebeurt er iets ongehoords. GVD wat goed! Ik stuurde de band een berichtje met de vraag hoe ze dat gemaakt hebben. Ik kreeg een antwoord, waarvan de strekking heel nuchter was. Het kwam erop neer dat ze het nu eenmaal zo gemaakt hadden. "Qua intensiteit van sound heeft Daan Duurland, de mixtechnicus, ook het een en ander gedaan." De finale van Ain't Life Great is grandioos. Kieff ademt toekomstige filmmuziek. Hebben ze dat overwogen? "Filmmuziek staat nog niet op de planning, maar goed idee!" We moeten precies zijn: het stukje in Ain't Life Great vanaf 3minuut3seconden zou Rogier van Otterloo verrukt hebben. Turks Fruit in een oprijzend kaalgeslagen industrieel landschap.

A GIANT DOG - ALL I WANTED (2022): prachtig! Een popdeun op dikke vette akkoorden.

GHOSTWOMAN - THE END OF A GUN (2023): met een drive die de vroege Mozes & The Firstborn kenmerkte, dus goed. Een drive die vanuit de slaggitaarp partij naadloos overgaat in de drumpartij en de handclaps. Een liedje met weinig om het lijf dat drijft op een thuis gebrouwen productie. Draai het gewoon honderd keer achter elkaar en je voelt het.

BLACK COUNTRY, NEW ROAD - CONCORDE (2022): misschien had ik om alles gezegd te hebben het intro van Chaos Space Marine moeten kiezen. In die dikke twintig seconden voel je namelijk het intense speelplezier van deze schitterende band. Alles is zo mooi, want liefdevol gespeeld, en toch haakte de zanger begin vorig jaar af vanwege sadness. Dat is sowieso kut, kut ook met het oog op de baat van hun muziek voor de gammele wereld waarin hopelijk iedereen weigert te leven.

SIMON JULIFF - STARS (2022): een productie waarin alles voorin de mix lijkt te zitten. Dan is het verleidelijk om te zeggen dat Tom Petty heel even met Big Star samenspande. Mals en doorregen spul van Australische oudgedienden.

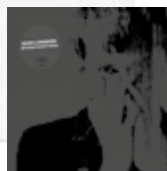
ROMERO - TALK ABOUT IT (2022): een zangeres met countrysnik zingt een liedje met minimale doch effectieve melodische uitdaging op een begeleiding van een band in een heerlijk dichtgesmeerde punkrockproductie. Een Australische countrysnik.

Handen op de youtube zoekbalk: **SIERRA FERRELL - IN DREAMS (LIVE AT RED ROCKS AMPHITHEATRE) (2022):** een live-opname, die om heel veel redenen schitterend is, te beginnen bij de uitdossing van Sierra Ferrell. Vervolgens vanwege haar altijd voortreffelijk begeleidende muzikanten, het immer diep-vriendelijke gezicht van de violiste. Besteed een paar verloren avonden aan live-opnamen van Sierra Ferrell en je bent verslaafd. Vorig jaar speelde ze in de Amsterdamse Tolhuistuin. Vanaf de eerste tonen stond het doorgaans stramme NL-publiek in vuur en vlam en joelde.

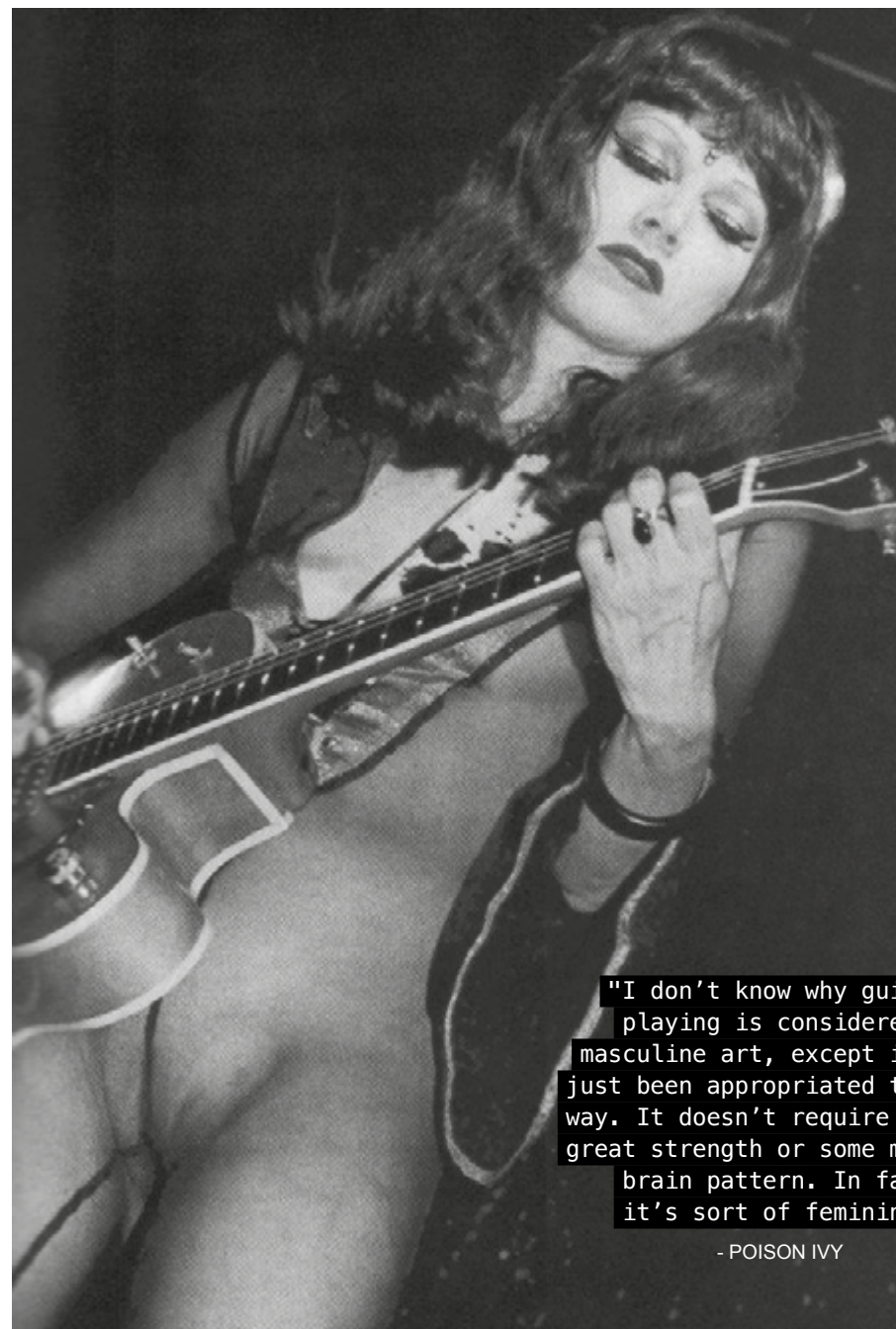
DION LUNADON - LIVING AND DYING WIT YOU (2022): uit Brooklyn New York, uptempo met Heartbreakers-stijl voortrockende gitaren en een best wel mee-zingbaar refreintje. Je kunt er een saai feestje mee redden. Daarom, red-dertjes, daarom.

MAMALEEK - BAD-TIMERS (2022): is dit black metal? Nee joh, dit is een verhalen-de roadmovie in neonlicht. Een man schreeuwt vanaf een pleepot in een jazzbar. Tering wat is dit mooi. Minder beangstigend dan Inland Empire van David Lynch, doch vergelijkbaar onontkoombaar. Luister dit op de koptelefoon diep in de nacht. Luister de hele plaat om iets te voelen van de reikwijdte van black metal.

THE TUBS - DEAD MEAT (2023): afsluiten met de mooiste anderhalve minuut van, van wat eigenlijk? De mooiste anderhalve minuut voorlopig. Veertig keer beluisterd tijdens het schrijven van dit schijfstukje. Mijn lieve alleenstaande buurvrouw ramt op de muur. Uit volle borst zong ik keer op keer 'You were dead before I met you' mee. Ze zal er aanstoot aan hebben genomen. Het is tenslotte nacht. Ik trek m'n nette pak aan, loop naar buiten en bel aan. Straatkatten zingen hun geile lied. De buurvrouw doet open en slaat me in het gezicht. Die had ik niet verwacht. Weer thuis draai ik Dead Meat totdat de pijn in mijn muiscvinger ondraaglijk wordt.

"I don't know why guitar playing is considered a masculine art, except it's just been appropriated that way. It doesn't require any great strength or some male brain pattern. In fact, it's sort of feminine."

- POISON IVY

SOUNDTRACK BY EEN VERGLYDEND NACHTLANDSCHAP

My Bloody Valentine

Het volgende citaat is van Bob Mould. Ik transcribeerde het uit een aflevering van de bijzonder onderhoudende youtube-vlogserie What's In My Bag van platenzaak Amoeba. Mould vertelt over de eerste keer dat hij de langspeler Loveless van My Bloody Valentine hoorde. Lees het gerust twee keer: "We just played in Manchester and we're gonna drive back to London that night. And he [Steve Abbott] put this record on the stereosystem, and we're speeding down the motorway late at night. And I never heard music like this before. I mean, just the layers and the connections between songs and just, you know, the ethereal vocals. I mean, this one changed everything for me. I think it changed everthing for anybody who heard it."

TEKST: EDWIN TIMMERS

FOTO: FACEBOOK MY BLOODY VALENTINE

Wat is dat toch met auto's? Rijd erin mee over een snelweg door de nacht en je bent vatbaar. Als bijrijder geef je je over aan de kunde van bestuurder en aan wat er voorbijtrekt. De overgave van een filmkijker. Al het licht in de auto komt van buiten; de autoruit als scherm. My Bloody Valentine levert de soundtrack

bij een verglijdend nachtlandschap. In Lose My Breath, het tweede liedje van de debuut langspeler Isn't Anything (uit 1988), hoor ik letterlijk een popdeuntje geboren worden. Het van eenvoud stralende zanglijntje lijkt zowaar uit het ei te kruipen, aanvankelijk aarzelend in een chaotisch nest van dissonante zelf, ten-

slotte voorin op een steeds duidelijker hakkende slag van een akoestische gitaar die het nest verlaat. Het zanglijntje verandert nauwelijks tijdens de bijna vier minuten dat het liedje duurt. En toch lijkt de zangeres iets van een karakterontwikkeling door te maken. Dat dat gebeurt, is op het conto te schrijven van de ver-

anderende achtergrond waarin de zangmelodie gebed is. De logzware dreiging van de dissonante achtergrond wijkt. Ik ben geneigd dit geniaal te noemen, maar houd me in. Lose My Breath was het tweede liedje dat ik van My Bloody Valentine beluisterde en toen was ik om. De naam My Bloody Valentine ken ik

sinds 1991. Iets heeft me er tot voor kort van weerhouden hun platen te draaien. Was het indertijd het geschreeuw van de pers over de tweede plaat? Kennelijk durf ik wel op het oordeel van Bob Mould te varen – hij maakte naam in de band Hüsker Dü. Nu heb ik drie uur muziek te verstouwen (en dan laat ik de laatstverschenen plaat, mbv, buiten beschouwing). Niet hoeven wachten op een volgende plaat, al hun muziek in een keer tot mijn beschikking. Dat is de schrale troost voor een late aanhaker.

De verzamelplaat 'EP's 1988–1991 and Rare Tracks' plakt het debuut uit 1988 en de opvolger Loveless uit 1991 aan elkaar. Als een robotgrasmaaier hobbel ik door de drie platen heen. Bij iedere luisterbeurt hoor ik iets anders. Dit is instant psychedelica. Elke geestestoestand leidt tot een andere luisterervaring. De melodische basisstructuur blijft weliswaar intact, die is goed te volgen. My Bloody Valentine bewijst zich als songsmid van het kleine lied, maar daar is weinig mee gezegd. Ze blinken uit in de verpakking. Alles vecht vanuit de achtergrond om aandacht voorin. Het is maar net op welke laag je vanuit je geestelijke toestand inhaakt. Vandaag hoor ik vooral het hondsdolle gekolk diep achterin; morgen is er misschien weer de power voorin. Misschien denk ik daarom telkens dat ik het nog niet heb gehoord. Misschien duik ik daarom steeds weer hetzelfde liedje in. Vijf keer achtereenvolgend hetzelfde met nog drie uur muziek voor de kiezen. Dat schiet niet op. De nacht biedt uitkomst. Muisklik: even terug naar Lose My Breath. Verdomme, dat loopje

**Alles vecht vanuit
de achtergrond om
aandacht voorin**

op de toms op het moment dat de hoge oehoe-oe-oe's worden gezongen, was me niet eerder opgevallen. Het klinkt als het uiteen stuiven van een vergaderende verzameling vogels en kleine zoogdieren op een open plek in het bos. Zou het een goed verstopte verwijzing zijn naar Pink Floyd's geluidskunstwerk Several Species of Small Furry Animals Gathered Together in a Cave and Grooving with a

Pict? Denk ik aan Pink Floyd omdat ik Syd Barrett meen te horen in I Need No Trust? Nee, fout, het is niet Syd, het is Velvet Underground in vol ornaat. Aaaaah,

Moon Song! Met je treurend oprijzende flat als decor. Aaaaah, Sugar! Met je opgefokte hartslag. Aaaaah, Don't ask Why! Met je haperende realiteit die in de laatste minuut door zandstenen zuilen wordt doorboord.

Ik wil meer weten, ik wil informatie. Wie of wat is My Bloody Valentine? Waar komt het vandaan? Ik probeer de honger naar info te verdringen, maar mijn muisvinger is me te snel af. Feitelijke informatie over reilen en zeilen van een band verdiept de ervaring hoogst zelden. Soms, als ratio het raadsel verknalt, verlies ik mijn interesse. Biografische informatie plaatst een band in een context van tijd en ruimte tussen andere bands. Het pint hun muziek vast op plekken en momenten, terwijl de luisterervaring die vastigheid absoluut niet nodig heeft. De van oorsprong Ierse band nam een lange aanloop om tot de debuutplaat te komen, woonde zelfs even in Nederland en werkte met onderbrekingen drie jaar aan Loveless – het wiki-lemma van My Bloody

Valentine maakt gelukkig niks kapot. Op Loveless zijn de teksten nauwelijks nog letterlijk te volgen. Wat rest is zang. Sommigen noemen hun muziek vanwege die zang 'dreamy' of 'dreampop'. Ik kan daar niet in mee omdat mijn dromen altijd hoekig als stopmotionfilms en donker zijn. Bob Moulds duiding ('ethereal') is raker. Maar misschien is een lezing aan de hand van de sirenen in Homerus' Odyssee accurater. Wie toegeeft aan de

verleidelijke zang van de sirenen, stort zich in ongeluk. Verleidelijke zang in een muzikale bedding, ternauwernood gered van totale ontsporing en de ondergang, vol dreiging: dat hoor ik in My Bloody Valentine. Het lukte me niet om niet aan de verleiding toe te geven: de platen Isn't Anything, Loveless en EP's 1988–1991 and Rare Tracks zijn naar me onderweg. Ik zoek nog een chauffeur die me door de nacht rijdt. ■

FREE KITTEN TERUG ALS VOLWASSEN POEZEN

Het nieuwe album 'Imaginary' van Free Kitten is een welkome aanvulling op hun toch al indrukwekkende discografie.

Voortbouwend op hun kenmerkende garagepunkgeluid, is de band erin geslaagd om een verzameling nummers samen te stellen die net zo rauw en energiek zijn als altijd, terwijl ze enkele nieuwe elementen in hun muziek introduceren.

TEKST: MARK OLIJSLAGERS EN GPT-3

FOTO: DALL-E

Het album opent met het anthemische 'My Imaginary Friend', waarmee de toon voor de rest van het album perfect is ge-

zet. De kenmerkende fuzzed-out gitaren en stuwende drums van de band zijn aanwezig, maar met een melodieuze randje dat het nummer een meer opbeurend gevoel geeft. Andere hoogtepunten zijn het punky 'I Dare You', het surf-geïnspireerde 'Lemonade' en het rauwe 'Chatterbox'. Vergeleken met hun vorige albums 'Sentimental Education' en 'Inherit' voelt 'Imaginary' aan als een volwassener werk van de band. De songwriting is meer gefocust, waarbij de band een samenhangend geluid creëert dat put uit een verscheidenheid aan invloeden. Er is nog steeds veel punkenergie, maar de band verkent ook meer melodieuze terrein en creëert een album dat zowel divers als dynamisch is.

Al met al heeft Free Kitten met 'Imaginary' weer een prima album afgeleverd. Het is een opwindende toevoeging aan hun toch al indrukwekkende discografie, en het zal zowel fans van hun eerdere werk als degenen die de band voor het eerst ontdekken zeker bekoren. ■

Kim Gordon van Sonic Youth en Julie Cafritz van Pussy Galore brachten in 1995 met de band Free Kitten het eerste album 'Nice Ass' uit. Wie een fusie verwachtte van de Seattle- en garage sound waarin de dames onafhankelijk bekendheid verworven, komt bedrogen uit. De band creëerde een eigen sound. Later werd de band aangevuld met Boredoms drummer Yoshimi P-We en Pavement's bassist Mark Ibold waarmee de band als supergroep bestempeld kan worden. Erg productief is dit sideproject niet, zo zit er 11 jaar tussen de albums 'Sentimental Education' uit 1995 en 'Inherit' uit 2008. In 2015 wordt er nog een EP uitgepropt met de titel 'Punks Suing Punks', daarna blijft het stil. Jammer, want onlangs draaide ik het nummer 'Erected Girl' van het album 'Inherit' en besloot dat het nummer nog steeds door mijn periodieke kwaliteitskeuring heen kwam. Omdat de band na 2008 niets meer heeft uitgebracht en ik toch behoefte had in nieuw werk van dit collectief, besloot ik als experiment moderne technieken in te schakelen om te kijken of AI (artificiële/kunstmatige intelligentie) aan mijn niet vervulde behoefte kon voldoen. Om te beginnen was ik benieuwd naar een album cover dus liet DALL•E 2 een cover op basis van de trefwoorden 'album cover kitten garage punk' genereren. Daarna gebruikte ik het platform OpenAi om een fictieve albumrecensie te maken, die bleek daar geen enkele moeite mee te hebben. Ik gaf deze AI text generator deze opdracht: Write an album review for the garage punk band Free Kitten about their new album 'Imaginary' and compare it to their previous albums 'Sentimental education' and 'Inherit'. Het resultaat van beide is te vinden op de linkerpagina. Tot slot werd de AI music generator 'Amper Music' gebruikt om een track samen te stellen die je via dit artikel op www.bukblad.nl kunt beluisteren. Zoals gezegd was dit slechts een experiment. Helaas volledig mislukt. De generieke nietszeggende recensie met albumcover kunnen mij niet bekoren. Het luisteren van de track was eenmalig en heeft zelfs de eindstreep niet gehaald. Het verlangen naar een nieuw Free Kitten album blijft, wat het wachten een bevredigende bezigheid maakt. Zelfs met de kennis dat de behoefte mogelijk nooit vervult zal worden. ■

KLEURPOTLOOD ALS TWEEDE THUIS

Hoe maakt de mens zich de openbare ruimte eigen? Sterre van der Tak houdt haar mobieltje op. Het scherm is gevuld met foto's van olifantenpaadjes. Hoe keurig en strak fietspaden, wegen en wandelpaden ook zijn aangelegd, de mens baant altijd zijn eigen weg, meestal een kortere. Als maar genoeg mensen binnendoor gaan, ontstaan de paadjes die naar olifanten vernoemd zijn. Ze verraden menselijke aanwezigheid in de aangeharkte bebouwde omgeving. Ooit deed Sterre onderzoek naar een equivalent van dergelijke paadjes: sporen van menselijke aanwezigheid in huis. Beduimelde lichtschakelaars, slijtplekken in de vloerbedekking en koffiekringen op een bijzettafeltje. Als een mens zich een ruimte helemaal eigen heeft gemaakt, dan ervaart hij die ruimte als thuis, en daarmee zijn we bij het centrale thema in haar werk. "De reden is simpel," zegt ze.

ILLUSTRATIES: STERRE VAN DER TAK
WEBSITE: ILLUSTRERRE.NL
TEKST: EDWIN TIMMERS

"Ik ben een kind van gescheiden ouders. Dan was ik bij mijn moeder en dan was ik bij mijn vader." Ze hopte van pa naar ma en weer terug, maar nooit zonder de Ikeatas met dertig knuffels. Het uitstallen van de pluche dieren op bed was een vast ritueel. Telkens opnieuw vormde de veelkleurige community van stoffen huisdieren het fundament voor een diffuus thuisgevoel. Tegelijk is Sterre gek op ademende huisdieren. Ze gaat letterlijk aan alles voor-

bij om een snoezige hond te aaien, zoals Sepke, de labrador met artrose van haar vriendin Fien. "Als Fien opendeed, vloog ik haar voorbij om een kwartier lang met Sepke te knuffelen."

De aanleiding voor onze afspraak is een boek dat we allebei gelezen hebben. Sterre las het in het kader van haar afstudeerwerkstuk aan de HKU Illustration in Utrecht en ik las het omdat ik meer wilde weten over het begrip 'non-places' waarover ik elders gelezen had. Marc Augé schreef het boek en gaf het de titel 'Non-places, An introduction to Supermodernity' mee. Augé onderscheidt 'anthropological places' van

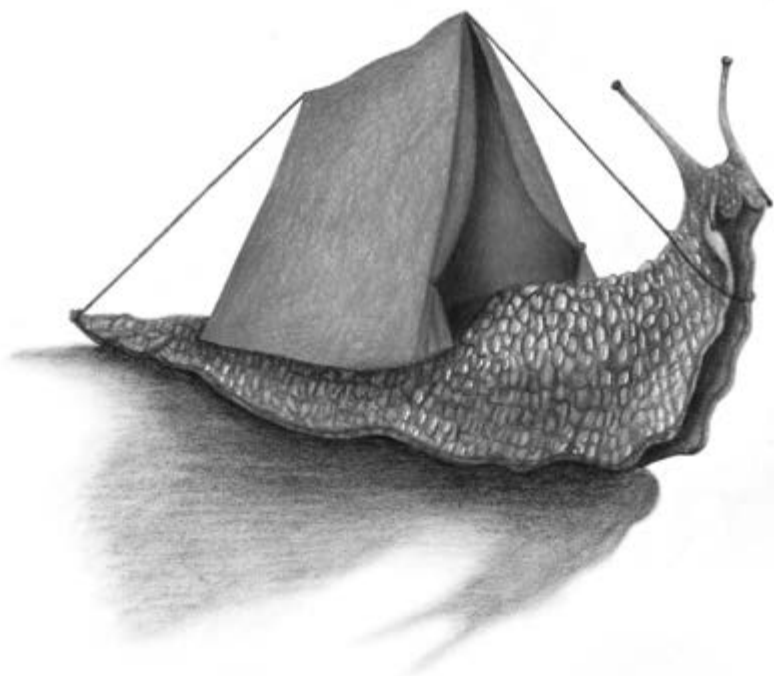
Ontvreemden met
Sterre van der Tak

'non-places'. Anthropological places zijn plaatsen waar mensen zich verbonden weten en waar zij elkaar herkennen in een collectieve geschiedenis. Denk aan kerken en aan pleinen met een gedenkteken of een monument, zoals de Dam in Amsterdam. Een 'non-place' ontbeert geschiedenis en verbindt mensen niet. Denk aan supermarkten, luchthavens, stationshallen, parkeergarages, metrohaltes en snelwegen. Non-places in absolute zin bestaan

volgens Augé niet – dat zou namelijk een plek zijn waar mensen elkaar niet eens meer als mens zouden herkennen. Hij gebruikt het begrippenpaar place/non-place als instrument om iets te kunnen zeggen over de huidige mens in een geglobaliseerde wereld. In de voorbije dertig jaar ziet hij een sterke toename van het aantal non-places. Wat zegt die toename over de huidige mens? Valt het uiteenvallen van de collectiviteit en daarmee het voort-

schrijdende individualisme samen met de toename van non-places wereldwijd? Sterre voelde zich niet geroepen voor een antwoord op die vraag. Ze benaderde het begrip non-place vanuit een andere hoek. Over dat en meer zouden we het gaan hebben, en waar kan dat beter dan in een schitterende non-place: de stationshal van Arnhem Centraal. “Lijkt me stug dat je me straks niet kan vinden, want ik ben helemaal in het groen gekleed,” sms’te ze. Midden in de stationshal staat een iemand in het groen aandachtig naar de rij bliëpende toegangspoortjes te turen. Geen reiziger ontkomt aan haar adelaarsblik. Sterre is opmerkzaam, ze ziet dingen waar geen mens acht op slaat. Maar mij ziet ze niet, want ik kom uit onverwachte hoek. Ik nam niet de trein, maar de auto – is goedkoper – en kwam de stationshal

binnen vanuit de parkeerkelder en ook die is schitterend, ofschoon ik er voor geen goud zou willen wonen. Het is een plek die je in de kilste science-fictionfilms ziet, een plek die paranoïde maakt vanwege het gevoel dat je permanent in de gaten wordt gehouden. Had ik ongezien tegen een van de betonnen wanden kunnen pissen? Non-places en surveillance kunnen het goed met elkaar vinden. “Net kwam er man voorbij die gratis bijbels uitdeelt,” is zowat het eerste wat Sterre zegt. “Een man met een rond, haarloos gezicht. Zijn bijbels op een karretje.” Op haar voorstel gaan we koffiedrinken in het etablissement dat StationsHuiskamer heet, een zaak met een interieur dat opzettelijke sleetsheid met industriële elementen combineert. Hoe bedacht het geheel ook, de sfeer is er prima en de mensen achter de

balie vriendelijk. Goed praten hier. Gaandeweg het gesprek valt bij mij het kwartje en zie ik het verband tussen haar lieflijke illustraties van diertjes met menselijke eigenschappen en de kille afstandelijkheid van non-places zoals stationshallen. Een braaf poserende slak met een tentje, zijn tijdelijke onderkomen, op zijn rug, een egel met een bierbuik, een vlieg die met rode laarsjes aan in een waterplas trapt en een kikker die aan transcendentale meditatie doet. Dieren met een hoog knuffelgehalte – ze lijken te zijn ontsnapt uit de Ikea-tas van weleer – zacht als pluche omdat ze met kleurpotlood zijn getekend. De beesten hebben hun aangeboren waakzaamheid afgelegd en paraderen in een waan van veiligheid. Ze voelen zich thuis in de voor hen door Sterre getekende wereld. Maar wat is thuis?

“Als je je niet thuis voelt, ben je vervreemd,” zegt Sterre resoluut. Op haar Instagram-account Illusterre staan een paar animaties over vervreemding. In luttele seconden zie je dat wat klein is, groot worden en dat wat dichtbij is veraf raken. De wereld valt uiteen in een geklutste lijnenbrij, woordbeelden desintegreren tot tekens en tekens vallen uiteen in ziedend tollende lijntjes zoekend naar samenhang. Als de wereld haar vertrouwde betekenis verliest, is vervreemding je deel. Non-places zijn een vergevorderde stap naar zo’n wereld en in Sterre’s afstudeerwerk Existing Non-Places (als doorwaadbare animatie te zien op www.illusterre.nl) zien we die wereld, die niemand niet zal herkennen. Herkenning zonder dat het je bewust opvalt, is een kenmerk van het thuisgevoel. Sterre zocht naar herkenba-

re elementen in non-places en ze vond fluorescerende pilonnen, let-op-glad uitklapbordjes, drankenautomaten en gele looproutes op keramische tegelvloeren. Als je maar goed genoeg om je heen kijkt, is er thuis in vervreemding. “Ik wil mensen het gevoel van thuiskomen geven met mijn werk,” merkt Sterre’s voice-over op in de minidocu over Existing Non-Places. Dat gevoel wordt versterkt door de gekozen techniek: kleurpotlood. De kille, vervreemde wereld van metrostations krijgt door dat materiaal een warme, zachte toon. Een toon die de betonnen werkelijkheid draaglijk maakt.

Ze vertelt over nieuw werk. Een sinistere sprinkhaan in lange overjas met opgestoken kraag kijkt me in mijn verbeelding uitdrukingsloos aan. Het mensachtige insect observeert me vanuit een mentale houding van wantrouwen. De sprinkhaan en zijn identieke collega bevinden zich op Arnhem Centraal, tenminste, zo stel ik me voor. “Ik wil mensen voortaan afbeelden

als dieren,” licht Sterre met een stralende glimlach toe. Op een andere ‘tekening’ zie ik een volle treincoupé. Alle reizigers zijn dieren, allemaal van een andere soort. De sfeer is gemoedelijk, ik hoor gekeuvel. Een sociaal gebeuren van bescheiden aard, omgeven door wantrouwige insecten. Mensen als dieren. “O ja!” roept Sterre. “En Timo is een casual haas.” Voorafgaande aan ons gesprek gaf ik haar een beschrijving van Timo, de liedjesmaker die je elders in dit bukblad tegenkomt. Ik vroeg haar welk dier ze zich voorstelt bij die beschrijving. Zonder mijn reactie af te wachten, associeert ze lustig verder: “En jij bent echt een mol.” ■

EEN NAAKT

“O sorry. Wát vervelend nu. Sorry. Doet het pijn? Sorry. Ik ben ook zo onhandig met die karretjes, die zwenkwieltjes, dat gewicht, frikandellen voor in de air-fryer, tuinaarde. Staat u nietsvermoedend omhoog te kijken naar weet ik wat, rijd ik over uw tenen. Sorry. Waar keek u naar? Een poster zegt u? O, die. Het is een mooie meid, een hele mooie meid, maar het is een poster. O, u keek niet naar die meid. U keek naar de boodschap, haar witte tanden? U gelooft dat? Sorry van uw tenen, maar ik was ook afgeleid. Ziet u die daar, die, bij de tijdschriften? Die stond zich te verlekken aan dat blote spul met korreltjes tropisch zand op de borst. En maar bladeren en staren. Ik dacht die wil straks wat als ‘ie thuiskomt, en dat is geen eten, nee geen eten. Ja, zo kijk ik naar de wereld. Maar u bent een rare, u keek naar de boodschap en toen reed ik met mijn karretje over uw tenen omdat ik naar die geile keek. Ik weet wat die geile mist. Die mist een naakt. Ik heb er thuis een. Dat mag u best weten. Een mooi naakt, een met spieren en ook wel wat vlees, goed geschilderd, ik weet niet door wie, maar een mooi naakt. Ik kan er lang naar kijken, geil word ik er niet van. Snapt u? Wat ik niet snap, is dat van de boodschap van de witte tanden op de poster. Dat is toch niet echt, dat weet u toch ook wel? Dat is toch voor de tandpasta, dat die in uw karretje moet, net als deze kool hier. Snapt u? O, u snapte het. Nou, u zou mijn naakt eens moeten zien. Een mooi naakt met huid en spieren daaronder. Niet teveel spieren, een beetje, op sommige plekken onder de huid. Altijd als ik thuiskom, kijk ik ernaar en dan zeg ik niks. Ik denk dat ik dan ook niks denk. En dan pas zeg ik mijn hondje gedag. Hee hondje, hee schatje! U kent dat wel. Nee? U kent dat niet? U zou mijn hondje eens moeten zien. Het was een mannetje, maar toen hield ik ‘m niet binnen. Soms kwam ‘ie langs op kantoor en dat zette me aan het denken. Dan kroop ‘ie onder m’n tekentafel en daar bleef ‘ie dan en dan vroeg ik mezelf af wat daar nou aan is. Maar kom gerust eens naar m’n naakt kijken. Het is een mooi naakt en denkt u eens na over uw schoenen. U loopt op van die zachte. Daar heeft u toch geen steun aan?”

TEKST: EDWIN TIMMERS

VOETVOLK VOEDT HET VOLK

Het beste cadeau wat ik mezelf afgelopen jaar heb gedaan is een 'We are public' lidmaatschap. Voor een vast bedrag per maand kun je onbeperkt voorstellingen bezoeken uit een breed aanbod kunst, dans, muziek, film en theater. Veelal voorstellingen buiten de gebaande paden en met een focus op nieuwe makers. Een mooi initiatief met als streven de Nederlandse podia zo goed mogelijk te vullen. Eind december reisden we naar Rotterdam voor een bezoek aan het Depot van Boijmans van Beuningen en een voorstelling in het Rotterdam Theater, beide gratis via de WAP-pas. Wanneer ik Rotterdam bezoek voel ik me altijd als een gretig kind in een overvoersnoepwinkel. Deze stad heeft culturele ballen, is niet vies van underground kunst en denkt er niet aan het werk 'Santa Claus' (a.k.a. Kabouter Buttplug) van de controversiële kunstenaar McCarthy te verwijderen.

TEKST: MARK OLIJSLAGERS
FOTO'S: DANNY WILLEMS

We trappen de dag in Rotterdam af met een lunch op de rode boot Vessel 11 (V11) waar het menu geïnspireerd is op de Britse keuken. Benedendeks staat een intiem klein podium met ruimte voor zo'n 100 bezoekers. De programmering is vaak in samenwerking met Rotown. "Maar soms programmeert V11 ook zelf hoor", vertelt de jongeman die ons gepocheerde eieren voorschotelt. Lekker, net als wat Depot van Boijmans van Beuningen te bieden heeft.

Het toetje van de dag is de theastelling 'Into The Open' van het gische gezelschap Voetvolk in Rotterdam. "Verwacht een stevig gieboost in deze muzikale lsd-tr... looft de website. Geen idee wat dat betekent, maar we gaan het zien. De eerste verrassing openbaart zich als we de grote theaterzaal binnenlopen: de stoelen in de zaal zijn verwijderd, alleen aan de zijkant en op het balkon kan men zitten. We zijn vroeg en zien de zaal voldrup-

pelen met een gemêleerd, niet stereotypisch theaterpubliek. Rechts staat een oud hippie-stel en voor ons een groep ruige rockers die aan hun shirts te zien vaste klanten van Baroeg zijn. Verderop in de zaal een groep jeugdigen met ha-

ren in diverse kleuren met vermoedelijk kleding uit een tweedehandswinkel om de eigen look compleet te maken. Ook hier de traditionele Rotterdamse haarmat met snor. Voordat de voorstelling begint heeft het geheel meer weg van

een concert dan een dansvoorstelling. Dat gevoel wordt versterkt door een bar in de zaal waar het bier rijkelijk stroomt. Het licht wordt gedimd en gretig zuigend aan zijn peuk komt de drummer op. Hij loopt tot de rand van het podium en observeert het publiek met een indringende blik. Hierna neemt hij plaats achter zijn drumstel. De andere twee leden van de band Dendermonde en de vier dansers volgen een voor een zijn voorbeeld. Het publiek is bekeken, het eerste contact gemaakt.

Voetvolk is een concept van Lisbeth Gruwez & Maarten Van Cauwenberghe en bestaat uit de band Dendermonde, aangevuld met vier dansers. 'Into The Open' is de twaalfde productie in het vijftienjarige bestaan van Voetvolk. Het stuk verwijst naar de heropening van de wereld na alle covid-beperkingen. Alle opgekropte energie mag er eindelijk uit, alle middelen zijn geheiligd.

De drummer verbreekt de stilte, zijn drumcomputer start een staccato beat. Met zijn drumstokken klapt hij er vervolgens flink op los. De bassist valt hierna in met een lomp bas gedreun en wanneer de gitarist zijn opzweepende gitaarrifs inzet komen de dansers tot leven op een mix van noise, punk, dance en shoegaze. De dansers bewegen wild en ruig. Al headbangend, trappend en springend wordt er een energie gelanceerd waarbij ik me afvraag de dansers dit fysiek meer dan een uur kunnen volhouden. De high vol-

tage sfeer vanaf het podium slaat vrijwel direct over op het publiek dat begint mee te bewegen, ieder op zijn eigen manier. Langzaam beginnen de dansers kledingstukken uit te trekken. Alsof ze moeite hebben met de letterlijk en figuurlijke bevrijding blijven de shirts halfweg steken waarbij de hoofden bedekt blijven. De personen veranderen hiermee in abstract bewegende sculpturen die als magneten elkaar aantrekken en afstoten. Deze verbeelding werkt sterk en hun aandacht neemt de overhand boven de voortdurend doordenderende muzikale noise.

Vanaf dit moment worden de grenzen van de begrippen dans en theater steeds verder opgerekt. Wanneer eenmaal de kledingstukken uitvliegen en in het wild rondgesmeten worden zet de band een tandje bij waarna dans en muziek weer versmelten tot één geheel. Zelfs letterlijk wanneer een danser gitaar gaat spelen en twee andere het drumpodium beklimmen om drumstokken ter hand nemen. Ondertussen bewegen de muzikanten als volwaardig dansers abstract over het podium. Het is duidelijk dat Voetvolk niet alleen de grenzen wil oprekken, maar deze het liefst totaal aan diggelen wil slaan. Het volk in de zaal gaat erin mee en laaft zich aan de aanstekelijke energie. Zonder dat de voorstelling tekst bevat, met uitzondering van wat oerkreten en een gezamenlijk gezongen mantra, wordt de taal begrepen. Het gaat hier niet om de ratio of het begrijpen, maar om het voelen van de

energie en je er op mee te laten voeren om samen de vrijheid te beleven.

Het 'samen' wordt zelfs letterlijk in de praktijk gebracht. Tijdens de toegift wordt het publiek op het podium uitgenodigd. Zo intens als de gezamenlijke trip startte, eindigt die ook. Met het podium als lenteweide vol springende

en loeiende koeien die door de boer weer voor het eerst na de winter worden losgelaten. Sommige zelfs compleet door het dolle heen. Strak door de onverwachte powerboost gaan we op huis aan. ■

De dansers veranderen hiermee in abstract bewegende sculpturen die als magneten elkaar aantrekken en afstoten

DOORREGEN GRUZELEMENTEN

The Covids

Zoek het uit en stik erin! Het enige gunstige effect van de lockdowns is een explosie van bands die woest middelvingerdikke akkoorden hakken op butsend drumwerk. The Covids doen het inclusief flitsmelodietjes. Hun debuutlangspeler Bust To Bits staat op het punt van verschijnen als ze op weg naar Parijs voor een optreden in de punkkelder van een pizzeria even tijd maken voor bukblad. Met z'n negenen in een busje, want de Haarlemse Asbest Boys gaan mee naar de Franse hoofdstad, en naar Aken en Brussel. Een internationaal tourtje zonder QR-code maar met een tray bier dat op het moment van spreken, het middaguur, nog net in het plastic zit.

TEKST: EDWIN TIMMERS
FOTO: DAPHNE VERMEULEN

“We waren altijd al collega’s van elkaar,” antwoordt gitarist Paul op de vraag hoe het komt dat de band klinkt alsof ze al veel langer dan sinds de lockdowns actief is. De bandleden zijn op elkaar ingespeeld en hun liedjes verraden een honger naar doorrijping. Hun debuutplaat is zeker geen eindstation. Ze putten uit de punkrockhistorie, ook dat. Maar goed, de gemiddelde collega slaat niet aan op punkrock. Waarom is dat bij hun wel? “We werkten in een kroeg, The Pacific in Amsterdam. Punkrock, rock ’n roll, soul, funk: daar is altijd goeie muziek. Eigenlijk werkten slechts drie van ons daar, maar Sid, de drummer, was er altijd.” Hij geeft zijn mobieltje door aan Sid. “The Pacific,” zegt ze, “daar is de liefde op-

gebloeid.” De verbinding wordt verbroken. Even later belt ze terug. “We gingen de grens over.” Ze vertaalt de plaatstitel als ‘kapot in stukjes’, gruzelementen dus, of diggelen. Elf liedjes op de plaat, alles eigen werk. De presentatie op 11 maart in de bovensaal van Paradiso was al een maand tevoren uitverkocht

Ze kennen de Asbest Boys, een van de bands in de recente bandexplosie, uit de scene: “Iedereen speelt in bands. Iedereen heeft een reden om boos te zijn. Maar de scene is niet heel groot hoor en in Haarlem ben je zo met de trein.” Het Amsterdamse Wap Shoo Waprecords heeft de vinger op de scene. “Ze doen eigenlijk alleen maar singles,” zegt Sid,

“maar voor onze LP maken ze een uitzondering.” Als ik haar vraag of er 500 of 1000 of zo van worden geperst, antwoordt ze met ‘ja’. Het maakt ook niet uit, haar band trekt als een virale tornado door het land. Aantallen zijn de fetisj van de technocratische bestuurscultus. Zanger Mehdi krijgt het mobieltje van Sid. Nooit eerder zong hij in een band, maar het was wel zijn droom. Als ik hem

vertel dat zijn zangpartij in de coupletten van Gone de zwevende gejaagdheid heeft van Jeffrey Lee Pierce valt hij even stil. Doorheen zijn zwijgen hoor ik geanimeerd gekeuvel in de bus. “Wow!” hervat hij zich. “Dat vind ik echt een heel groot compliment.” The Covids komen uit een bijzonder smakelijke muzikale marinade. ■

TEKST: EDWIN TIMMERS
FOTO'S: JOEP

“Met een i-pad voor de speaker nam ik een liedje op dat ik eerder op mijn achtsporenrecorder van Boss had ingespeeld. Ik stuurde de opname naar John Richards van KEXP en die was meteen enthousiast. Dat is wel een stimulans.

Zo is het begonnen. De bandnaam hadden we trouwens pas later. We twijfelden nog even over Alternators, naar de plaat Starters Alternators van The Ex, maar het werd dus We Are Joiners. De dubbele betekenis sprak ons wel aan. Midden jaren negentig speelde ik in Venray in een punkband. Luna Zegers, die net als ik uit Overloon kwam en nu

WE ARE JOINERS

Joep vertelt

als flamenco-zangeres optreedt, speelde erin en Niels ook. Ik kwam er later bij. Ik had helemaal geen punkachtergrond. Wel schreef ik veel van de liedjes. Eigenlijk hielp ik heel die punkvibe om zeep. Vandaar deze tweede poging, nu wel met die vibe. Gewoon wat gerommel in de schuur. Metalmouth, de eerste single, verscheen in 2020 op bandcamp en nam ik alleen op. Kort daarop kwam Niels erbij. Als hij niet drumt, drum ik. Metalmouth stond er in drie kwartier op. Een liedje moet in één uur ontstaan. Hoe ik dat doe? Als ik een structuur heb, is het er zo. Ik heb meestal wel een melodietje in mijn hoofd en de structuur is eigenlijk altijd hetzelfde, je weet wel: couplet, refrein, tussenstukje, nog twee keer refrein en klaar. Snel werken. Het is juist leuk om er helemaal geen aandacht aan te besteden. We stemmen niet, het is de stemming die de gitaar op dat moment heeft. Dat hoor je goed op Lil' Birds van EP4 uit 2022. Dat het kut moet klinken, dat is wel een hele duidelijke keuze. Gitaar en zang neem ik op met één microfoon. Eerst had ik een dure van tachtig euro of zo, maar die ik daarna voor 10,99 kocht, is precies goed. Een spoor van mijn achtsporenrecorder

is kapot, dus ik heb er maar zeven. Dat is genoeg. Zang en gitaar doe ik altijd dubbel. Snare en basdrum doen we met een microfoon op de grond. De rest van de sporen gebruiken we voor extra lijntjes. Een liedje nét kennen en dan meteen opnemen. Misschien ben ik wel bang dat je de jeuk eruit knijpt als je er te lang mee bezig bent. Ik bedoel, dat het niet echt meer is, dat het door de mand valt, de vonk eruit is. Ja, ook om verveling tegen te gaan. Als Niels, Ties en ik opnemen, doen we niks opnieuw. Een paar foutjes, en dan kijken we elkaar aan en dan vinden we het wel goed zo. Da's ook wel gezellig. Ties ken ik van het schoolplein van onze kinderen, hij speelt bas. Op EP4 speelt Bryan mee. Hij woont in New York en runt Totally Real Records, dat de eerste twee ep's, Carriers en Clients, op cassette uitbracht. Jasper Boogaard van Nagasaki Swim mastert alle opnames. In het begin wilde ik het anoniem houden. Ik noemde me Kevin Sun bij de credits van Metalmouth op bandcamp. Vanaf dat ik jou terug mailde weet je dat ik Joep heet en in Veldhoven woon. Of we live gaan spelen, weet ik niet. Het is geen doel. Lijkt me wel mooi om voor een moshpit te spelen. Ja. Maar misschien is het geen muziek

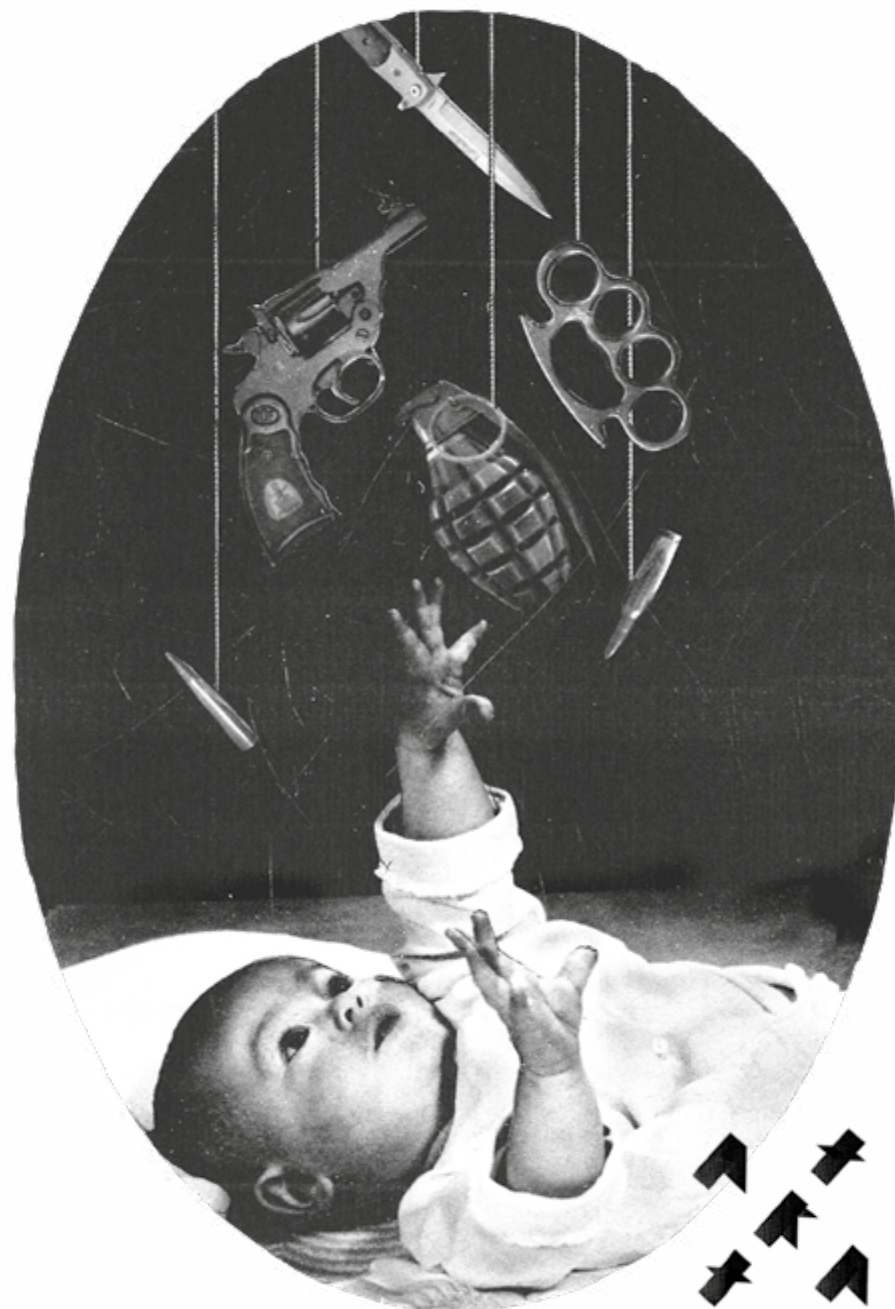

voor een moshpit. Binnenkort komt de nieuwe ep. Nora gaat 'ie heten, een anagram van Arno, een goeie vriend van me. Heeft veel meegemaakt. Arno en ik gingen bij elkaar zitten en wat hij mij vertelde, was het uitgangspunt voor de teksten. Vijf nummers komen erop, vijf hits, denk ik, wacht, ik stuur er wel een door. De teksten voor de liedjes van EP4 baseerde ik op gedichten van Rutger van Eijken. Leuk om zo te werken. Rutger was een collega. Hij is filosoof en schrijft mooie boeken. Ik ben bezig met een LP, Zilst gaat 'ie heten. Het wordt een conceptalbum over ons leven in Zeelst, een wijk in Veldhoven. Travis Harrison gaat produceren. Ken je hem? Hij produceerde onder andere platen van Guided by Voices

Misschien ben ik wel bang dat je de jeu eruit knijpt als je er te lang mee bezig bent.

en The Men. Ik vind het moeilijk om afscheid te nemen van mijn Boss. Maar we gaan het een keer anders aanpakken. Van de Carriers + Clients-cassette verkochten we er twintig. Van de nieuwe plaat hopen we er vijftig te verkopen. Eens kijken, o ja, dat wilde ik nog zeggen: de beat van de drums bedenk ik op de trappers van mijn fiets bij het stoplicht. Dat is voor wanneer ik drum, want meestal drumt Niels." ■

[OP BANDCAMP VIND JE ALLE RELEASES VAN WE ARE JOINERS. HIER EEN SELECTIE TER KENNISMAKING: LIL' BIRDS, NOT TAKING ADVICE, METALMOUTH, BLACK AND BLUE, MONUMENT OF HATE, DEBASE HER EN LOVE ELECTRIC]

AGENDA

APRIL

Hockey Dad (AUS) - 4 apr - Rotown Rotterdam
Chalk Hands (UK) - 7 apr - ACU - Utrecht
Marathon (NL) - 12 apr - Cul de Sac - Tilburg
SØWT + Abdomen - 12 april - The Cat's Back - Tilburg
The Morlocks (USA) - 13 apr - dB'Ss- Utrecht
Yo La Tengo (USA) - 18 april - Paradiso - Amsterdam
Yo La Tengo - 19 april - Rotown - Rotterdam
Bad Breeding - 20 april - OCCII - Amsterdam
God Is An Astronaut (IRE) - 25 apr - Patronaat - Haarlem
Hallo Venray - 26 maart - Altstadt - Eindhovenw
Graveyard (SWE) + KADAVER (DE) - 29 apr - Melkweg - Amsterdam

MEI

Ploegendienst (NL) - 4 mei - Melkweg - Amsterdam
Iguana Death Cult + Real Farmer - 6 mei - Rotown - Rotterdam
The Mono Kids (NL) - 7 mei - Muziekcafé - Helmond
Tramhaus (NL) - 19 mei - Maassilo - Rotterdam
CIVIC (AUS) - 20 mei - Vera Groningen
Nagasaki Swim - 21 mei - Altstadt - Eindhoven
Marathon + Orange Skyline (NL) - 20 mei - SPY Festival - Emmen
Build to Spill - 23 mei - Vera - Groningen
Tramhaus (NL) - 26 mei - Effenaar - Eindhoven
Claw Boys Claw - 26 mei - Rotown - Rotterdam
Scram C Baby (NL) - 27 mei - V11 - Rotterdam
Messer Chups (RUS) - 28 mei - dB's - Utrecht

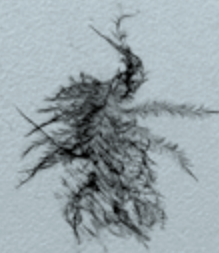
JUNI

SCREAMING FEMALES (USA) - 8 jun - Vera - Groningen
The Veils (ENG) - 14 jun - Melkweg - Amsterdam
Dwarves - 28 juni - dB's - Utrecht
Nine Pound Hammer + Zeke - 30 juni - Effenaar - Eindhoven

EXPOSITIES

Rogér Walschots en Johan Kleinjan - t/m 7 april - Ruby Soho, Den Bosch
Neo Rauch - t/m 15 april - Drents Museum, Assen
Folkert de Jong - t/m 7 mei - Kunsthal KAdE, Amersfoort
Thomas Trum - t/m 21 mei - Noordbrabants Museum, Den Bosch
Rinus Van de Velde - t/m 29 mei - Voorlinden, Wassenaar

natte hoek

TWEE FEBRUARI'S

GRUIZE KARKASSEN VERRUIZEN
AGTER MENIG HEK
OP IEDERE LEEMTE
SLA IK ZE GADE
VERTICALE VEELVRATEN
MET HONGER NAAR LEEGTE
OP DE FIETS
DOOR VERDEGENDE STRATEN
OP DE VLUCHT
VOOR HET NOODZAKELIJKE
KRIJG IK IN DE GATEN
DAT IN EEN VLOEK EN EEN ZUCHT
GRUIZE KARKASSEN VERGRUIZEN